

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการปราบปรามสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ศึกษาเฉพาะกรณีของสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้ศึกษา ได้ทำการศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องการปราบปรามสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางในการกำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัยครั้งนี้ โดยแยกศึกษาตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1) แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

- แนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยา
- อินเทอร์เน็ต
- สื่อลามกอนาจาร

2) มาตรการในการปราบปรามสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ของสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

- สำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- โครงสร้าง
- บทบาทหน้าที่
- มาตรการปราบปรามสื่อลามกอนาจาร

3) ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4) กรอบแนวคิดในการศึกษา

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยา

ทฤษฎีการเลือก (Choice theory)

ทฤษฎีการเลือกมองว่า การละเมิดกฎหมายของคน เกิดจากเหตุผลส่วนตัวหลายเหตุ ผลรวมถึงความอยาก การแก้แค้น ความต้องการ เป็นต้น แต่เมื่อเหตุผลส่วนตัวได้มีการชั่งน้ำหนัก ระหว่างการที่ได้มาซึ่งผลประโยชน์ และผลที่ตามมาจากการประกอบอาชญากรรม คือ บทลงโทษ

โครงสร้างของอาชญากรรม ตามแนวคิดทฤษฎีการเลือกในการตัดสินใจจะประกอบ อาชญากรรมนั้น มีองค์ประกอบ ดังนี้

1. การเลือกสถานที่ก่ออาชญากรรม
2. การเลือกเป้าหมาย
3. เรียนรู้เทคนิคของการเป็นอาชญากร

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถอธิบายพฤติกรรมของอาชญากรคอมพิวเตอร์ซึ่งส่วนใหญ่ จะเริ่มจากมูลเหตุจูงใจของตัวอาชญากรเองซึ่งจะมีทั้งมูลเหตุจูงใจส่วนตัว เช่น อยากสนุก ทดลอง วิชา แก่แค้น เป็นต้น หรือในเรื่องของผลประโยชน์ที่ได้มาจากการกระทำผิด เช่น เว็บไซต์ลามก อนาจาร โดยอาชญากรจะต้องมีข้อมูลของกลุ่ม เป้าหมาย เพื่อเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร หรือตรวจสอบหาข้อบกพร่องของระบบที่ต้องการ จะเจาะเข้าไป รวมทั้งอุปกรณ์เครื่องมือโปรแกรมต่าง ๆ และการเรียนรู้เทคนิคของการกระทำผิด เพื่อหาโอกาสดำเนินการในการเผยแพร่ หรือการบุกรุกเข้าไปในระบบคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

อาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตได้รับการพัฒนาขึ้นมาเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็น การรับส่งข้อความธรรมดา การรับส่งภาพ หรือแม้กระทั่งเสียง ตลอดจนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ ทำให้อาชญากรคอมพิวเตอร์ที่มีความรู้ ความเข้าใจ และวิธีการทางเทคโนโลยีสามารถพัฒนารูปแบบการก่ออาชญากรรมขึ้นโดยอาศัยเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต ทำให้ประกอบอาชญากรรมได้ง่ายขึ้น โดยไม่ต้องบุกรุกทางกายภาพไปยังที่เกิดเหตุก็สามารถกระทำผิดได้ และการที่อาชญากรมีการพัฒนาความรู้ ความสามารถมากขึ้นนี้ ส่งผลต่อการติดตาม สืบสวน จับกุม ที่ยากมากขึ้น เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมจึงจำเป็นต้องรู้จักรูปแบบการก่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตที่ก่อความเสียหายแก่สังคม

เทคโนโลยีที่ทันสมัย แม้จะช่วยอำนวยความสะดวกได้มากเพียงใดก็ตาม สิ่งที่ต้องยอมรับความจริงก็คือ เทคโนโลยีทุกอย่างมีจุดเด่น ข้อด้อยของตนทั้งสิ้น ทั้งที่มาจากตัวเทคโนโลยีเอง และมาจากปัญหาอื่น ๆ เช่น บุคคลที่มีจุดประสงค์ร้าย ในโลกอินเทอร์เน็ต อาชญากรรมคอมพิวเตอร์เป็นปัญหาหลักที่นับว่ายิ่งมีความรุนแรง เพิ่มมากขึ้น ประมาณกันว่ามีถึง 230% ในช่วงปี 2002 และแหล่งที่เป็นจุดโจมตีมากที่สุดก็คือ อินเทอร์เน็ต นับว่ารุนแรงกว่าปัญหานี้เป็นอย่างยิ่ง จำเป็นต้องมีการลงทุนด้านบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ การวางแผน ติดตาม และประเมินผลที่ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่อง

ประเภทของอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต

ปีเตอร์ กราบอสกี้ (Peter Grabosky) ผู้อำนวยการด้านการวิจัยของสถาบันอาชญาวิทยา ประเทศออสเตรเลียได้แบ่งอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. การสกัด หรือ ดักเอาข้อมูลมาใช้ประโยชน์โดยมิชอบ เป็นการเข้าแทรกแซงข้อมูล และนำเอาข้อมูลเหล่านี้มาเป็นประโยชน์ต่อตนโดยมิชอบ เช่น การที่สามารถผ่านอินเทอร์เน็ตเข้าไปเจาะล้วงเอาความลับเกี่ยวกับรหัส หมายเลขบัตรเครดิตเพื่อนำมาเป็นประโยชน์ในการก่ออาชญากรรมต่อไป หรือการล้วงความลับทางการค้า ซึ่งสามารถทำได้โดยการผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจเป็นลักษณะการดักฟังข้อมูล เพื่อนำมาเป็นประโยชน์กับกิจการของตนเอง

2. การฉ้อโกงในการโอนเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ การโอนเงินแบบนี้ใช้โอกาสเมื่อสามารถเข้าไปในเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของธนาคารได้แล้วจะใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์เข้าไปเปลี่ยนแปลง ดัดแปลงข้อมูล หรือบ่อนทรัพย์สินหรือเงินจากบัญชีหนึ่งไปอีกบัญชีหนึ่งได้ โดยที่ไม่ได้มีการเปลี่ยนค่าทรัพย์สินกันจริง แต่ผลคือสามารถได้ทรัพย์สินนั้นมาด้วยการผ่านทางคอมพิวเตอร์ การทำเช่นนี้เป็นผลกระทบต่อธนาคาร และระบบเอทีเอ็ม (ATM) และพัฒนาถึงการใช้บัตรเครดิตฉ้อโกงซื้อสินค้าตามซูเปอร์มาร์เก็ต

3. การลักลอบ หรือขโมยการใช้บริการสารสนเทศ อาชญากรรมที่เป็นการขโมยข้อมูล ซึ่งหมายรวมถึงการขโมยข้อมูลจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตหรือ ไอเอสพี (ISP : Internet Service Provider) หรือผู้ที่มีเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงการขโมยข้อมูลเพื่อที่จะสามารถแอบใช้บริการฟรี การกระทำเช่นนี้เกิดความเสียหายต่อธุรกิจ และการบริการโทรคมนาคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า เกิดการลักลอบใช้ฟรีถึง 10 ล้านเลขหมาย เกิดความเสียหายประมาณ 1 ล้านเหรียญต่อวัน (PN Grabosky and Russell G. Smith, 1998)

4. การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา เช่น การกระทำซ้ำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การละเมิดลิขสิทธิ์อื่น ๆ การปลอมแปลงรูป เสียง หรือปลอมแปลงสื่อทางคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่ามัลติมีเดีย (Multimedia)

5. การเผยแพร่สิ่งผิดกฎหมาย เช่น ภาพลามก วิธีการทำระเบิด ทางอินเทอร์เน็ต การใช้คอมพิวเตอร์และการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีเครือข่ายทั่วโลกในการเผยแพร่ภาพอนาจาร รวมถึงข้อมูลที่ไม่สมควรซึ่งการจะเป็นภาพลามกอนาจารหรือไม่สมควรนั้น อาจจะมีปัญหาคุณค่าวัฒนธรรมของแต่ละสังคมว่าจะรับได้หรือไม่ รวมทั้งการใช้คอมพิวเตอร์บอกกล่าวข้อมูลที่ไม่สมควรจะเผยแพร่ เช่น วิธีการที่จะก่ออาชญากรรมหรือสูตรในการผลิตระเบิด

6. การหลอกลวงในการขายสินค้า และการลงทุนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การขายหรือชักชวนลงทุนโดยหลอกลวง อาชญากรจะใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อในการปลอมประกาศ

โฆษณาโดยไม่ได้ให้บริการจริง ในประเทศสหรัฐอเมริกา อุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ได้รับผลกระทบในกิจการการค้า เพราะภัยจากกรณีนี้มีมากในอินเทอร์เน็ตและพบว่ากระดานข่าว (Bulletin Boards) มีผู้ถูกหลอกลวงหลายราย และพวกนี้จะสามารถทำเงินได้ดี การหลอกลวงแบบนี้ในอนาคตจะมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเป็นโอกาสใหม่ของคนร้าย ซึ่งเป็นภัยอย่างมาก

7. การทำลายและการก่อการร้ายทางอิเล็กทรอนิกส์ พวกอันธพาลทางคอมพิวเตอร์หรือพวกก่อการร้ายจะเข้าไปในเครือข่ายคอมพิวเตอร์แล้วทำลายข้อมูล หรือตัดต่อ หรือทำสิ่งที่ไม่สมควรต่าง ๆ นานา เพื่อรบกวนผู้อื่น รวมถึงผู้ใช้อินเทอร์เน็ตข่มขู่ผู้อื่น ที่น่ากลัวที่สุดคือพวกที่ใช้เครื่องมือสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เข้าไปแทรกแซงทำลายระบบเครือข่ายของสาธารณูปโภค ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจ่ายน้ำ การจ่ายไฟฟ้า หรือการจราจร พวกนี้สามารถเข้าไปแทรกแซงในระบบที่ใช้คอมพิวเตอร์เหล่านี้ให้ ชัดชองได้

8. การฟอกเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ เป็นการใช้อุปกรณ์ทางคอมพิวเตอร์ และการสื่อสารเป็นเครื่องมือทำให้ผู้กระทำความผิดกลบเกลื่อนอำพรางตนของผู้กระทำความผิดได้ง่ายขึ้น ยิ่งปัจจุบันการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ได้รับการพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นยุโรปหรือเอเชีย ทำให้เป็นการง่ายที่จะใช้การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลบเกลื่อนว่าทรัพย์สินที่ได้มา ไม่ใช่มาจากการกระทำความผิดอย่างอื่น เป็นสิ่งที่ได้ตอบแทนจากธุรกิจออนไลน์เข้าบัญชีของผู้กระทำความผิด

9. การใช้อินเทอร์เน็ตในการอำนวยความสะดวกแก่การประกอบอาชญากรรมดั้งเดิมหรืออาชญากรรมที่นำเอาการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์มาขยายความสามารถในการกระทำของตน คือการที่อาชญากรนำเอาการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์มาขยายความสามารถในการกระทำผิดของตนที่เป็นการประกอบอาชญากรรมทั่วไป เช่น การค้ายาเสพติด โดยใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ปกปิดซึ่งความทันสมัยนี้ทำให้การกระทำทำได้อย่างรวดเร็ว โอกาสหลีกเลี่ยงการจับกุมจึงสูง

อินเทอร์เน็ต (Internet)

1) ลักษณะของอินเทอร์เน็ต

ปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การทำธุรกิจการค้า หรือแม้กระทั่งทำงานอยู่ที่บ้าน ผู้คนส่วนใหญ่มีความจำเป็นต้องใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กันเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในองค์กรสถาบันการศึกษา สถานบริการต่าง ๆ ตลอดจนบริษัทห้างร้าน จะใช้คอมพิวเตอร์เพื่อเชื่อมต่อเข้ากับอินเทอร์เน็ต เราจะพบว่าชื่อของเว็บไซต์ต่าง ๆ จะปรากฏให้เห็นจนชินตาตามสื่อต่าง ๆ เช่น รายการโทรทัศน์ รายการวิทยุ หนังสือพิมพ์ วารสารและตามสื่อโฆษณามากมาย

อินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือในการประกอบธุรกิจแม้กระทั่งกลายเป็นสื่อที่จำเป็นของภาครัฐในการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ ข้อมูล ข่าวสาร ออกไปสู่สังคมภายนอกให้ได้ทราบ นี่คือสภาพแห่งความเป็นจริงของสังคมโลกที่ไม่สามารถจะปฏิเสธได้

หากจะกล่าวถึงอินเทอร์เน็ต ก็คงจะต้องกล่าวถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Network) ควบคู่กันไปด้วย เหตุที่เครือข่ายคอมพิวเตอร์จะรวมเอาเครื่องคอมพิวเตอร์หลาย ๆ เครื่องเชื่อมต่อเข้าด้วยกันผ่านทางระบบการสื่อสาร (Communication) เช่น ทางสายเคเบิล สายโทรศัพท์ โมเด็ม และดาวเทียม เป็นต้น

เครือข่ายที่ใหญ่ที่สุดของโลก เราเรียกว่า อินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งรวมเอาเครือข่ายต่าง ๆ จำนวนมหาศาลที่มีอยู่ทั่วโลกมาเชื่อมต่อ (links) เข้าเป็นเครือข่ายเดียวกัน โดยแต่ละเครือข่ายจะจัดกลุ่มของข้อมูลกันเองเพื่อสะดวกต่อการที่จะเข้าไปสืบค้นข้อมูลได้ อย่างสะดวก รวดเร็ว

ระบบเครือข่ายจำนวนมากรวมเป็นเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งมักนิยมเรียกสั้น ๆ ว่า เน็ต (Net) อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อสาธารณะที่ทุกคนมีสิทธิบริโภคอย่างเท่าเทียมกันไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ โดยแต่ละองค์กร หรือหน่วยงานก็จะรับผิดชอบดูแลในส่วนของตนที่เกี่ยวข้อง มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 100 ล้านคนทั่วโลกที่เข้ามาเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตและใช้บริการด้วยเหตุผลและความต้องการที่ต่าง ๆ กัน ซึ่งพอที่จะสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ คือ

- เพื่อค้นคว้าหาข้อมูล ข่าวสาร งานวิจัย และเพื่อการศึกษา
- เพื่อจัดการเกี่ยวกับธุรกิจ การเงิน การซื้อขายสินค้า
- เพื่อความบันเทิง ท่องเที่ยว
- เพื่อหาซื้อสินค้า และบริการต่าง ๆ
- เพื่อพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่น
- เพื่อเข้าสู่ระบบเครือข่ายอื่น ๆ และแลกเปลี่ยนข้อมูล
- รับส่งจดหมาย เอกสาร ข้อความ
- บริการบนอินเทอร์เน็ตมีหลายอย่างด้วยกัน เช่น เวิลด์ ไวด์ เว็บ (World Wide

Web : WWW) เป็นบริการหนึ่งที่อยู่บนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ การพัฒนาของเครือข่ายใยแมงมุมได้ดำเนินไปอย่างรวดเร็วและก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีด้านมัลติมีเดีย ทำให้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ทวีความมหัศจรรย์ให้กับการศึกษาในโลกไร้พรมแดน และกลายเป็นแหล่งทรัพยากรของกระบวนการเรียนการสอนที่สนองต่อกระบวนการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

เมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านี้มีผู้สนใจใช้งานอินเทอร์เน็ตไม่มากนัก เนื่องจากการใช้บริการอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการค้นหาข่าวสารข้อมูล การรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การสำเนาเพิ่มข้อมูล ฯลฯ จะอยู่ในรูปแบบของตัวอักษร (Text Mode) เท่านั้น ไม่มีการแสดงที่เป็นรูปภาพ เสียง ภาพยนตร์ และไม่มีอักษรแบบต่าง ๆ ปรากฏให้เห็นแต่อย่างใด นอกจากนี้ผู้ที่ใช้จะต้องเรียนรู้การใช้คำสั่งคอมพิวเตอร์มากมาย เช่น ต้องเรียนรู้คำสั่งเบื้องต้นของยูนิกซ์ (UNIX) เนื่องจากเมื่อจะมีการเรียกใช้งานอินเทอร์เน็ต เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้ จะอยู่ภายใต้ระบบปฏิบัติการยูนิกซ์ ดังนั้นผู้ที่ใช้จึงเรียนรู้คำสั่งเบื้องต้นของยูนิกซ์ เพื่อทำการป้อนคำสั่งที่เป็นตัวอักษรด้วยตนเอง จนกระทั่งมีบริการที่เรียกว่า เวิลด์ ไวด์ เว็บ หรือเครือข่ายใยแมงมุมเกิดขึ้น ทำให้ความนิยมการใช้อินเทอร์เน็ตสูงขึ้น เนื่องจาก เวิลด์ ไวด์ เว็บ เป็นบริการหนึ่งที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตที่ใช้งานได้ง่าย สะดวก ผู้ใช้ไม่ต้องจำคำสั่งของยูนิกซ์อีกต่อไป การอ่านและค้นหาข้อมูลสามารถทำได้เพียงแค่กดปุ่มเมาส์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

- ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมล (E-mail) เป็นบริการในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สำคัญที่มีผู้นิยมใช้บริการกันมากที่สุด สามารถส่งตัวอักษร ข้อความ เพิ่มข้อมูล ภาพ เสียง ผ่านระบบ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปยังผู้รับ อาจจะเป็นคนเดียว หรือกลุ่มคนโดยทั้งที่ผู้ส่งและผู้รับเป็นผู้ใช้ที่อยู่ในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์เดียวกัน ช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารระหว่างกันได้ทั่วโลกมีความสะดวก รวดเร็ว และสามารถสื่อสารถึงกันได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าผู้รับจะอยู่ที่ไหน จะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์อยู่หรือไม่ เพราะไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์จะเก็บข้อความเหล่านั้นไว้ เมื่อผู้รับเข้าสู่ระบบเครือข่าย ก็จะเห็นข้อความนั้นรออยู่แล้วความสะดวกเหล่านี้ ทำให้นักวิชาการสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารถึงกันและกัน นักศึกษาสามารถปรึกษาหรือฝึกฝนทักษะกับอาจารย์ หรือ เพื่อนนักศึกษาด้วยตนเอง โดยไม่ต้องคำนึงถึงเวลา และระยะทาง โดยผู้ใช้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ไม่ว่าจะอยู่ตรงส่วนใดของมุมโลก

- รูปแบบการรับส่งเพิ่มข้อมูลหรือ เอฟ ที พี (File Transfer Protocol : FTP) ในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การถ่ายโอนข้อมูลระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์กับเครื่องคอมพิวเตอร์ ทำได้โดยง่าย ไม่ว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งสองนี้จะอยู่ห่างกัน เพียงใดก็ตาม เพียงแต่ผู้ใช้ใช้คำสั่งในการ ถ่ายโอนข้อมูลในเครือข่าย เอฟ ที พี ก็สามารถ คัดลอกแฟ้มที่ต้องการได้ การโอนย้ายเพิ่มข้อมูลที่มักจะพบบ่อย ๆ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การโอนย้ายจากเครือข่ายคอมพิวเตอร์มายังคอมพิวเตอร์ส่วนตัวหรือการดาวน์โหลด (Download) และการโอนย้ายเพิ่มข้อมูล จากคอมพิวเตอร์ของเราไปยังคอมพิวเตอร์หลักในระบบเครือข่ายหรือการอัปโหลด (Upload) ได้ทั่วโลก

- เทลเน็ต (Telnet) เป็นบริการในการเข้าไปใช้คอมพิวเตอร์เครื่องอื่นในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยการสั่งงานที่เครื่องของผู้ใช้เอง เป็นการควบคุมการทำงานและการบังคับในระยะ

ไกล การเรียกใช้บริการอินเทอร์เน็ตนั้นผู้ใช้ จะต้องระบุที่อยู่ของโฮสต์ (Host) หรือเซิร์ฟเวอร์ (Server) ที่จะเข้าไปใช้เสียก่อน เช่น การเข้าไปใช้บริการอินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เราก็จะต้องระบุที่อยู่ ของโฮสต์นั้น ๆ มิฉะนั้นก็จะไม่สามารถเข้าไปใช้งานได้

- แชต (Chat) เป็นการประชุมหรือสนทนาผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เรียกย่อ ๆ ว่า IRC (Internet Relay Chat) มีลักษณะคล้าย ๆ กับการทอล์ค (Talk) ซึ่งสามารถคุยเป็นการส่วนตัวหรือเป็นกลุ่มได้โดยใช้การพิมพ์ข้อความโต้ตอบกันแบบทันทีทันใด ข้อความนั้นจะไปปรากฏบนจอภาพของเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ที่ติดต่อด้วยในเวลาอันรวดเร็ว เมื่อผู้รับอ่านข้อความนั้นแล้ว ก็สามารถพิมพ์ข้อความตอบกลับได้ในทันที ซึ่งในวงการการศึกษาสามารถนำมาใช้เพื่อการเรียนการสอนทางไกลได้ เราสามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ทั่วโลกโดยการพิมพ์ข้อความถึงกัน การสนทนาดังกล่าวนี้นี้เราเรียกว่า แชตติง (chatting) ทำให้ผู้คนได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และประสบการณ์ได้อย่างสะดวก ประหยัด ค่าใช้จ่าย เพราะลักษณะของการติดต่อสื่อสาร จะไม่ต้องเสียค่าบริการแบบโทรศัพท์ทางไกล

2) การเชื่อมต่อเครื่องคอมพิวเตอร์เข้าสู่ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตหลายคนอาจเข้าสู่อินเทอร์เน็ต โดยผ่านทางระบบเครือข่าย (LAN) ของสำนักงาน บริษัท หรือสถานศึกษาของตน ซึ่งตามปกติแล้วหากเป็นหน่วยงานหรือสำนักงานใหญ่ ๆ จะต่อคอมพิวเตอร์เป็นระบบภายในองค์กร ซึ่งมักจะเชื่อมต่อกับผู้ให้บริการ (ISP) ผ่านสายนำสัญญาณความเร็วสูง (High-Speed Leased Line) แทนที่จะเชื่อมต่อผ่านโมเด็ม (Modem) แต่ถ้าหากว่าคอมพิวเตอร์ที่ใช้อยู่ในระบบเครือข่าย ที่ไม่โตมากนักก็อาจใช้เชื่อมต่อผ่านโมเด็มก็ได้ เพราะจะทำให้ลดค่าใช้จ่ายในการเชื่อมต่อระบบ แต่อาจจะมีปัญหาในเรื่องความเร็วในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ตบ้างเล็กน้อย

การเชื่อมต่อระบบอินเทอร์เน็ตผ่านทางผู้ให้บริการ

ผู้ให้บริการเชื่อมต่อเข้าระบบอินเทอร์เน็ต เรียกว่า ไอ เอส พี (ISP : Internet Service Provider) จะเป็นองค์กรที่ทำการติดตั้งและดูแลเครื่องแม่ข่ายหรือเซิร์ฟเวอร์ (Server) ที่ต่อตรงเข้ากับระบบ อินเทอร์เน็ต ซึ่งอนุญาตให้ผู้สมัครเป็นสมาชิกขององค์กรนำระบบของตนเองเข้าไปเชื่อมต่อเข้ากับอินเทอร์เน็ตได้แล้ว เราก็สามารถเข้าไปยังส่วนใด ๆ ก็ได้ในระบบอินเทอร์เน็ต

การเชื่อมต่อผ่านทางผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หรือ ไอ เอส พี ยังแบ่งลักษณะการเชื่อมต่อออกเป็น 2 ประเภท ตามความต้องการใช้งาน ดังนี้.-

1. การเชื่อมต่อแบบองค์กร เป็นองค์กรที่มีการจัดตั้งระบบเครือข่ายใช้งานภายในองค์กรอยู่แล้ว จะสามารถนำเครื่องแม่ข่ายหรือเซิร์ฟเวอร์ ของเครือข่ายนั้นมาเชื่อมต่อกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อเชื่อมโยง เข้าสู่ระบบ อินเทอร์เน็ตได้เลย

2. การเชื่อมต่อส่วนบุคคลเป็นการเชื่อมต่อของบุคคลธรรมดาทั่วไปซึ่งสามารถขอเชื่อมต่อเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ตได้โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้อยู่ อาจจะเป็นที่บ้านหรือที่ทำงาน เชื่อมต่อผ่านทางสายโทรศัพท์ ผ่านอุปกรณ์ที่เรียกว่า โมเด็ม (Modem) ซึ่งค่าใช้จ่ายไม่สูงมากนัก เรามักเรียกการเชื่อมต่อแบบนี้ว่า การเชื่อมต่อแบบ ไดอัลอัพ (Dial-up) โดยผู้ใช้งานต้องสมัครเป็นสมาชิกของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตนั้น ๆ ก่อน เพื่อขอเชื่อมต่อผ่านทาง สลิป (Slip) หรือ พี พี พี แอคเคาท์ (PPP account)

ผู้ให้บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet Service Providers : ISP)

ข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตจะถูกส่งผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และระบบการสื่อสารซึ่งในแต่ละพื้นที่ หรือแต่ละประเทศซึ่งจะต้องรับผิดชอบกันเอง เพื่อเชื่อมต่อกับระบบใหญ่ของโลกให้ได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้ให้บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้แก่ องค์กรที่ทำหน้าที่ให้บริการเชื่อมต่อสายสัญญาณจากแหล่งต่าง ๆ ของผู้ให้บริการ เช่น จากที่บ้าน สำนักงาน สถานบริการและแหล่งอื่น ๆ เพื่อเชื่อมต่อกับระบบใหญ่ออกไปนอกประเทศได้ ผู้ให้บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในประเทศไทยมีหลายบริษัท เช่น เค เอส ซี (KSC) ล็อกอินโฟว์ (Loxinfo) สามารถ (Samart) และอีกหลาย ๆ แห่งที่เปิดให้บริการ

รายชื่อผู้ให้บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

ปัจจุบันบริษัทเอกชนได้รับสิทธิในการจัดตั้งบริษัท เพื่อให้บริการอินเทอร์เน็ตหลายแห่งด้วยกัน โดยได้ยกตัวอย่างบริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน ดังนี้

ตารางที่ 2.1

รายชื่อผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

หน่วยงาน	ชื่อบริการ	WEBSITE
1. บริษัท เคเอสซี คอมเมอร์เชียล อินเทอร์เน็ต จำกัด	อินเทอร์เน็ต เคเอสซี	www.ksc.net.th
2. บริษัท ล็อกซ์เล่ย์ อินฟอร์เมชันเซอร์วิส จำกัด	ล็อกอินโฟ	www.loxinfo.co.th
3. บริษัท สمارท อินโฟเน็ต จำกัด	สมารถ คอนเน็ค	www.samart.co.th
4. บริษัท เอเน็ต จำกัด	เอเน็ต อินเทอร์เน็ต	www.a-net.net.th
5. บริษัท ไออีซี อินเทอร์เน็ตจำกัด (บริษัทไอเน็ต ประเทศไทยจำกัด)	เอเชีย แอคเซส	www.asiaaccess.net.th
6. บริษัท ดาต้า ลายไทย จำกัด	ดาต้า ลายไทย	www.linethai.net.th
7. บริษัท เอเชีย อินโฟเน็ต จำกัด	เอเชียเน็ต	www.asianet.co.th
8. บริษัท ไดโอเดีย คอร์ปอเรชั่น ประเทศไทย จำกัด (บ.ไอเดียเน็ต จำกัด)	ไอเดียเน็ต	www.idn.co.th
9. บริษัท ซีเอส คอมมิวนิเคชั่น จำกัด	ซีเอส อินเทอร์เน็ต	www.cscoms.com
10. บริษัท อินเทอร์เน็ตประเทศไทย จำกัด	ไอเน็ต	www.inet.co.th

หมายเหตุ: ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ตามที่ได้นำเสนอตาราง อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาค้นหาข้อมูลปัจจุบันได้จาก www.tor.or.th

ระบุที่อยู่ของเครื่องคอมพิวเตอร์หรือ ไอ พี แอดเดรส (IP address)

เราอาจสงสัยเกี่ยวกับการทำงานของอินเทอร์เน็ตว่า รู้จักที่อยู่ของคอมพิวเตอร์เครื่องอื่น ๆ ได้อย่างไร ลักษณะก็จะเหมือนกับเมื่อเราต้องการหาบ้านหลังหนึ่งในเมือง ขนาดใหญ่ให้พบ เราต้องทราบข้อมูล เช่น บ้านเลขที่ ถนน ตำบล เป็นต้น ในอินเทอร์เน็ต ก็เช่นเดียวกันเมื่อเราต้องการสื่อสารกับคอมพิวเตอร์เครื่องอื่น เราก็จะต้องการที่อยู่ของ เครื่องนั้น ๆ บนอินเทอร์เน็ตที่เรียกว่า ไอพี แอดเดรส เป็นหมายเลขประจำตัวเครื่องคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่อง ซึ่งไม่ซ้ำกับเครื่องอื่นในโลกโดยประกอบด้วยตัวเลข 4 ชุดต่อกัน โดยมีจุด (.) เป็นสัญลักษณ์ แบ่งตัวเลขเป็นชุด ซึ่งแต่ละชุดจะมีค่าได้ตั้งแต่ 0 ถึง 255

ตัวอย่าง : ไอ พี แอดเดรส 208.49.20.16

เนื่องจาก ไอ พี แอดเดรส เป็นหมายเลขที่ไม่ซ้ำกัน จึงได้เกิดหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแล เรื่องการจัดสรร ไอ พี แอดเดรสโดยตรง หน่วยงานนี้มีชื่อว่า อินเทอร์เน็ต (Internet Network Information center : interNIC) สำหรับผู้ อินเทอร์เน็ตทั่ว ๆ ไปจะได้รับ ไอ พี แอดเดรส จากผู้ให้บริการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้ทำการขอ ไอ พี แอดเดรส เติร์มไว้ล่วงหน้าแล้ว

อินเทอร์เน็ตแอดเดรสหรือ โดเมนเนม (Domain name)

ถึงแม้การทำงานของเครือข่ายคอมพิวเตอร์จะใช้ ไอ พี แอดเดรส แต่เนื่องจากเป็นชุดตัวเลขที่จดจำได้ยาก ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว จึงได้การนำอินเทอร์เน็ตแอดเดรส หรือ โดเมนเนมมาใช้ สะดวกในการจดจำชื่อโดเมน ดังนั้นโดเมนเนม มักนิยมตั้งให้สอดคล้องกับชื่อของบริษัท หรือชื่อองค์กรผู้เป็นเจ้าของเหล่านี้เป็นต้น

208.49.20.16 <-----> www.srithai.com

(ไอ พี แอดเดรส) (โดเมนเนม)

แม้ว่าเราใช้โดเมนเนม แต่เนื่องจากรูปแบบการสื่อสารข้อมูลในอินเทอร์เน็ตใช้ ไอ พี แอดเดรส จึงต้องมีการแปลงโดเมนเนมกลับไปเป็น ไอ พี แอดเดรส โดยจะมีการจัดตั้งคอมพิวเตอร์ที่ทำหน้าที่นี้โดยเฉพาะที่มีชื่อเรียกว่า ดี เอ็น เอส เซิร์ฟเวอร์ (DNS Server)

www.srithai.com -----> ดี เอ็น เอส เซิร์ฟเวอร์ ----->208.49.20.16

3) ผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตเปรียบเป็นโลกเสมือน (Virtual World) ซึ่งแตกต่างจากโลกแห่งความเป็นจริง (Real World) เนื่องจากในโลกแห่งความเป็นจริง มีทะเบียนราษฎร ทะเบียนพาณิชย์ ทำให้ทราบได้ว่าใครเป็นใคร ทุกคนมีตัวตนในโลกแห่งความจริง แต่ในอินเทอร์เน็ตนั้น เราไม่อาจทราบได้ว่าใครเป็นใคร ทุกคนมีตัวตนในโลกเสมือน ในบทนี้จะศึกษาลักษณะ ประเภท และช่องทางการปรากฏตัวของผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ต เพื่อนำไปสู่การแสวงหาแนวทางในการหาวิธีจัดการต่อผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ตที่เหมาะสมต่อไป

3.1 ลักษณะของผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ต

ผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ตจะมีลักษณะแตกต่างกับผู้กระทำผิดในโลกแห่งความเป็นจริง เนื่องจากในโลกแห่งความเป็นจริงเราสามารถทราบได้ว่าใครเป็นใคร หากเป็นคนรู้จักกัน เมื่อเราเห็นหน้าเราก็จำได้ว่าคือใคร หากไม่รู้จักกันก็สามารถพิสูจน์ตัวเองได้จากบัตรประชาชน ทุกคนมีเอกสารยืนยันตัวเอง มีตัวตนที่แท้จริง สามารถจับต้องได้ จึงเรียกบุคคลในโลกแห่งความจริงว่า บุคคลที่แท้จริง (Real Man) แต่บุคคลบนอินเทอร์เน็ตจะไม่มีตัวตน (Anonymous) เราไม่สามารถทราบได้ว่าใครเป็นใคร อยู่ที่ใด เพราะสามารถติดต่อสื่อสารผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์

ซึ่งเชื่อมต่อกันได้โดยไม่ต้องเห็นหน้า ไม่มีการพบกันในความเป็นจริง บุคคลบนอินเทอร์เน็ตจึงอาจติดต่อสื่อสารกับคนที่รู้จักหรือไม่รู้จักกันเลยก็ได้ ความสัมพันธ์จึงยึดติดกับชื่อที่แจ้งไว้เท่านั้น บุคคลในอินเทอร์เน็ตมีลักษณะเป็นบุคคลเสมือน (Virtual Man) เป็นบุคคลที่ถูกสมมุติขึ้นมาให้มีตัวตนอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจจะมีตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริงหรือไม่ก็ได้

ด้วยลักษณะของการสื่อสารที่ไม่ต้องพบกัน ผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ตจึงสามารถที่จะปกปิดและอำพรางตัวเองได้ ไม่จำเป็นต้องแจ้งรายละเอียดที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเอง เช่น ใช้นามแฝงผู้ชายก็อาจใช้ชื่อผู้หญิงได้ คนเดียวก็อาจบอกว่าตัวเองสูงได้ คนอ้วนก็บอกว่าผอมได้ อายุมากก็บอกว่าอายุน้อยได้ トラバดที่ยังอยู่ในโลกของอินเทอร์เน็ต ไม่มีการพบปะในโลกของความจริง คนอื่นก็ไม่สามารถจะรู้ความจริงได้ ดังที่คุณสมบัติ บุญงามอนงค์ได้กล่าวว่า บุคคลเสมือน (Virtual Man) เป็นเงาของมนุษย์ในยุค ไฮเบอร์ เห็นแต่เงาของคน แต่ไม่มีทางที่จะรู้รายละเอียดของคน ๆ นั้น เพราะมันเป็นแค่บางส่วนของคนนั้น” ดังนั้น จะทราบว่าใครเป็นใคร มีตัวตนจริงหรือไม่ก็ต่อเมื่อเขายอมเปิดเผยตัวเองเท่านั้น หากไม่ยอมเปิดเผยตัวเองเราก็อาจเพียงได้แค่เดาว่าเขาเป็นใคร แต่เราไม่มีทางที่จะรู้รายละเอียดของเขาได้ทั้งหมด

บุคคลบนอินเทอร์เน็ตยังมีลักษณะที่แตกต่างกับบุคคลในโลกแห่งความจริง อีกประการหนึ่ง คือในโลกแห่งความจริงคนทุกคนจะมีเพียงหนึ่งตัวตนเท่านั้น นาย ก. ก็คือ นาย ก. มีทะเบียน ดังนั้น แม้จะมีการเปลี่ยนชื่อแต่ก็ยังทราบได้ว่าเป็นใครและยังคงมีเพียงหนึ่งตัวตนเท่านั้น แต่ในอินเทอร์เน็ต หนึ่งตัวตนบนโลกแห่งความจริงสามารถมีหลายตัวตนได้บนอินเทอร์เน็ต เช่น นาย ก. ใช้ชื่อบนอินเทอร์เน็ตว่า คิงคอง และเขาก็ยังสามารถที่จะเปลี่ยนไปใช้ชื่ออื่น ๆ ได้อีกมากมาย โดยไม่สามารถทราบได้ว่าแท้จริงแล้วคือคน ๆ เดียวกันในโลกแห่งความเป็นจริง ลักษณะของบุคคลที่ปรากฏบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น อาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

3.1.1 บุคคลที่อาจทราบได้ว่าเป็นใครในโลกแห่งความเป็นจริง (Real Man)

บุคคลที่อาจทราบได้ว่าเป็นใครในโลกแห่งความเป็นจริง คือบุคคลที่ไม่มีตัวตนอยู่บนอินเทอร์เน็ต แต่สามารถทราบได้ว่าแท้จริงแล้วคือใครในโลกแห่งความเป็นจริง เช่น ชื่อ บก. ลายจุด ที่ปรากฏอยู่บนอินเทอร์เน็ต สามารถทราบได้ว่าเป็น คุณสมบัติ บุญงามอนงค์ หรือชื่อ Archanwell สามารถทราบได้ว่าเป็น รศ.ดร.พันธุ์ทิพย์ กาญจนะจิตรา สายสุนทร หรือ www.sanook.com ก็ทราบได้ว่าเป็นบริษัท เอ็มเว็บ (ประเทศไทย) จำกัด

3.1.2 บุคคลที่ไม่อาจทราบได้ว่าเป็นใคร (Virtual Man)

บุคคลที่ไม่อาจทราบได้ว่าเป็นใคร คือ บุคคลเสมือนซึ่งไม่มีตัวตนและไม่สามารถทราบได้ว่าเป็นใครในโลกแห่งความเป็นจริง สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ

- ไม่มีตัวตนแต่มีร่องรอย (Apparent Anonymity) กล่าวคือ แม้ผู้กระทำผิดจะไม่เปิดเผยตัวเอง อาจใช้นามแฝงใด ๆ ก็ตามในโลกอินเทอร์เน็ต แต่ก็ยังมีร่องรอยที่สามารถสืบได้ว่าแท้จริงแล้วคือใครในโลกแห่งความจริง กรณีนี้จะเป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดได้จดทะเบียนขอใช้บริการอินเทอร์เน็ตกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งจำเป็นต้องแจ้งชื่อจริง

การสืบหาทำได้โดยการตรวจสอบจากหมายเลข ไอ พี แอดเดรสของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งเมื่อทราบหมายเลข ไอ พี แอดเดรส แล้ว ก็ต้องติดต่อไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อเทียบว่า หมายเลขไอ พี แอดเดรส นั้นมีต้นทางมาจากไหน ใช้ชื่อลงทะเบียน (User name) อะไร และใช้รหัสผ่าน (Password) อะไร และใช้หมายเลขโทรศัพท์ใดในการเชื่อมต่อ ซึ่งเมื่อทราบหมายเลขโทรศัพท์แล้วก็สามารถตรวจสอบได้ว่า ใครเป็นเจ้าของหมายเลขนั้น อย่างไรก็ตาม กรณีนี้จะทำได้เฉพาะเป็นหมายเลข IP ที่ถูกต้องเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางเทคนิค สามารถปลอม หมายเลข IP ได้

- ไม่มีตัวตนอย่างแท้จริง (True Anonymity) กล่าวคือ ไม่สามารถสืบหาได้เลยว่าเป็นใคร เป็นกรณีที่เกิดขึ้นจากการใช้บริการในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ หรือการใช้ตามสถาบันการศึกษา ซึ่งมักจะมีการใช้หมายเลข ไอ พี แอดเดรส เทียม เช่นสถาบันหนึ่งได้รับหมายเลข ไอ พี แอดเดรส จริง 200 หมายเลข แต่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ 700 เครื่อง ในห้องเรียน ก็จะต้องใช้ ไอ พี แอดเดรส เทียม และแม้จะสามารถทราบได้ว่าเป็นหมายเลข ไอ พี แอดเดรส ของร้านหรือสถาบันใด แต่ก็ไม่สามารถทราบได้ว่าใครเป็นผู้ใช้เนื่องจากการใช้ตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ และสถาบันต่าง ๆ จะมีผู้ใช้หมุนเวียนเปลี่ยนกันไปและไม่มีการบันทึกว่าใครเป็นผู้เข้ามาใช้ จึงทำให้ไม่สามารถหาตัวผู้กระทำผิดได้เลย

นอกจากนี้ อาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ผู้กระทำผิดได้ซื้อชั่วโมงอินเทอร์เน็ตแบบสำเร็จรูปเพียงแค่พิมพ์ชื่อผู้ใช้ (Username) และรหัสผ่าน (Password) ก็สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้โดยไม่ต้องจดทะเบียน ดังนั้น แม้จะทราบว่าหมายเลข IP นั้นต่อมาจากโทรศัพท์หมายเลขใด แต่หากสถานที่นั้นมีผู้อาศัยหลายคน ก็ยากที่จะพิสูจน์ว่าใครเป็นผู้กระทำ

3.2 ประเภทของผู้กระทำผิด

บนอินเทอร์เน็ตจะประกอบไปด้วยบุคคล 2 ประเภท คือ ผู้ให้บริการเว็บไซต์ และผู้ใช้บริการ ซึ่งบุคคลทั้ง 2 ประเภทนี้ สามารถเป็นผู้กระทำผิดได้ ดังนี้

ผู้ให้บริการเว็บไซต์

ในการใช้งานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต สิ่งที่จะต้องมียึดถือสำหรับติดต่อซึ่งประกอบไปด้วยชื่อโดเมนเนม (Domain Name) เปรียบเสมือนเป็นบ้านเลขที่บนอินเทอร์เน็ต และหน้าเว็บไซต์หรือเว็บเพจ (Web Page) เปรียบเสมือนเป็นตัวบ้าน เจ้าของเว็บไซต์ก็เปรียบเป็น

เจ้าบ้าน หากไม่มีเว็บไซต์ก็ไม่สามารถติดต่อสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตได้ ดังนั้นบนอินเทอร์เน็ตจึงมีบุคคลประเภทหนึ่งคือผู้ให้บริการเว็บไซต์ การที่จะเปิดเว็บไซต์หนึ่งได้นั้น อาจทำได้ 2 กรณี คือ

- จดชื่อโดเมน หาพื้นที่สำหรับเก็บข้อมูล (Web Hosting) ซึ่งเป็นการเช่าพื้นที่ส่วนหนึ่งคอมพิวเตอร์แม่ข่ายที่ให้บริการเว็บไซต์ (Web Server) (โดยจะเป็นผู้ติดต่อกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเพื่อขอเชื่อมต่อเครื่องคอมพิวเตอร์เข้าเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายอินเทอร์เน็ต) หลังจากนั้นจึงแจ้งขอเชื่อมต่อชื่อโดเมนกับ พื้นที่สำหรับเก็บข้อมูล (Web Hosting) เพียงเท่านั้นก็สามารถเปิดเว็บไซต์เพื่อให้บริการกิจกรรมต่าง ๆ ได้มากมาย ซึ่งการจดชื่อโดเมนนี้จะต้องเสียค่าธรรมเนียม ต้องแจ้งชื่อและที่อยู่ของผู้จดทะเบียน และสถานที่ที่ให้ติดต่อ สถานที่เรียกเก็บเงิน ดังนั้น การให้บริการเว็บไซต์โดยการจดชื่อโดเมน จึงมีร่องรอยที่จะทราบได้ว่าใครเป็นเจ้าของเว็บไซต์

- สมัครสมาชิกกับผู้ให้บริการโดเมนโดยไม่เสียเงิน (Free Domain) ผู้ให้บริการฟรีโดเมนดังกล่าวจะมีการให้บริการพื้นที่สำหรับเก็บข้อมูลในปริมาณที่จำกัด โดยผู้ให้บริการฟรีโดเมนได้ทำการเชื่อมต่อระบบโดเมนของตนไว้กับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตแล้ว ดังนั้นเมื่อสมัครสมาชิกแล้วก็จะได้รับหมายเลข ไอ พี แอดเดรส และสามารถที่จะให้บริการเว็บไซต์ได้เลย ซึ่งการสมัครสมาชิกโดเมนประเภทนี้จะไม่มีการตรวจสอบชื่อและที่อยู่ของผู้สมัคร ดังนั้น ผู้สมัครจึงสามารถที่จะแจ้งชื่ออะไรก็ได้ การตรวจสอบว่าใครเป็นเจ้าของเว็บไซต์จึงทำได้ยาก

ในขั้นตอนของการดำเนินการเพื่อเปิดเว็บไซต์นั้นจะเป็นการดำเนินการในเชิงเทคนิคเท่านั้น จะไม่มีการตรวจสอบเนื้อหาหรือข้อมูลภายในเว็บไซต์ว่า มีเนื้อหาอย่างไร ผิดกฎหมายหรือขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่ ดังนั้น ผู้กระทำผิดบนอินเทอร์เน็ตประเภทหนึ่งจึงได้แก่ผู้ให้บริการเว็บไซต์ที่เปิดเว็บไซต์ขึ้นมาเพื่อกระทำการที่ผิดกฎหมาย โดยแบ่งได้ 2 รูปแบบคือ

ผู้ให้บริการเว็บไซต์ที่แสวงกำไร ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น การแสวงหากำไรโดยตรง อันได้แก่ การทำนิติสัมพันธ์เพื่อแสวงหากำไรบนอินเทอร์เน็ต เช่น การค้าสินค้าและบริการทั้งที่เป็นฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ นอกจากนี้ยังอาจอยู่ในรูปของการเก็บค่าสมาชิกในการเข้าดูฐานข้อมูลต่าง ๆ ในเว็บไซต์นั้น และการแสวงหากำไรโดยอ้อม ได้แก่ เว็บไซต์ที่ไม่เก็บเงินจากผู้เข้าใช้บริการแต่จะได้กำไรจากค่าโฆษณา (Banner) บนเว็บไซต์ โดยการเก็บค่าโฆษณา มี 3 รูปแบบคือ

- (1) จะได้ค่าโฆษณาเมื่อ แบนเนอร์ ปรากฏในเว็บไซต์นั้น
- (2) ได้ค่าโฆษณาเมื่อมีการคลิกเข้าไปดูการโฆษณา
- (3) ได้ค่าโฆษณาเมื่อมีการซื้อสินค้าหรือบริการที่โฆษณา

ผู้ให้บริการเว็บไซต์ที่ไม่แสวงกำไร เป็นกรณีที่เปิดเว็บไซต์ขึ้นมาโดยไม่หวังผลกำไร จะไม่เก็บเงินจากผู้เข้าใช้บริการ ไม่มีการเก็บค่าโฆษณา อาจทำขึ้นเพราะความสนุก หรือทำโดยมีวัตถุประสงค์หนึ่งโดยเฉพาะ เช่น www.pulo.org

ผู้ให้บริการ (User)

เมื่อมีผู้ให้บริการเว็บไซต์แล้ว บนอินเทอร์เน็ตจึงมีบุคคลอีกประเภทหนึ่งคือ ผู้ใช้บริการซึ่งเข้ามาในโลกแห่งอินเทอร์เน็ตเพื่อใช้บริการในเว็บไซต์ต่าง ๆ เช่นมาค้นหาข้อมูลในฐานข้อมูล รับส่ง อีเมล (E-mail) คุยกันในห้องสนทนา (Chat) เล่นเกม เป็นต้น บุคคลทั่วไปสามารถเข้าสู่อินเทอร์เน็ต ได้โดย

(1) สมัครเป็นสมาชิกกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เมื่อสมัครเป็นสมาชิกแล้วก็ได้ บัญชีอินเทอร์เน็ต (Internet Account) ซึ่งจะประกอบไปด้วยชื่อผู้ใช้ (Username) และรหัสผ่าน (Password) เพื่อใช้ในการลงทะเบียน (Login) เข้าสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ต หากเป็นการใช้อินเทอร์เน็ตโดยการสมัครสมาชิกผู้สมัครจะต้องแจ้งรายละเอียด ที่แท้จริงเกี่ยวกับตนเอง ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้อ 1.2.1

(2) การซื้อบัญชีอินเทอร์เน็ตตามร้านค้าทั่วไป ซึ่งจะอยู่ในรูปของ แพคเกจ (Package) จะมี ชื่อผู้ใช้และรหัสผ่าน สำหรับการลงทะเบียนเข้าสู่เครือข่ายอินเทอร์เน็ต การเข้าสู่เครือข่ายประเภทนี้จะยากในการที่จะตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ให้บริการ เนื่องจากในขั้นตอนของการซื้อนั้น ไม่มีการแจ้งรายละเอียดของผู้ซื้อ สามารถตรวจสอบได้เพียงว่า ผู้ใช้บริการนั้นใช้หมายเลขโทรศัพท์พื้นฐานใดในการเข้าสู่เครือข่าย แต่ไม่มีสามารถยืนยันได้แน่นอนว่าเป็นใคร

(3) การเข้าใช้บริการตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ สถานศึกษา หรือในองค์กรต่าง ๆ ซึ่งต่อระบบเครือข่าย (LAN) โอกาสที่จะการตามหาว่าใครคือผู้เข้าใช้บริการนั้นเป็นไปได้เลย เนื่องจากผู้เข้าใช้บริการจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา และปัจจุบันยังไม่มีระบบการบันทึกชื่อผู้เข้าใช้

ลักษณะของอินเทอร์เน็ตจะแตกต่างกับสื่อประเภทอื่น ๆ เนื่องจากสื่อประเภทอื่นนั้นผู้รับสื่อไม่สามารถจะเป็นผู้ส่งข่าวสารต่อไปได้ แต่บนอินเทอร์เน็ตนอกจากผู้ใช้จะเป็นผู้รับข่าวสารแล้ว ผู้ใช้สามารถเป็นผู้ส่งข่าวสารได้เช่นเดียวกัน เช่น หากได้รับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมล ซึ่งมีข้อความหมิ่นประมาทผู้อื่นมา 1 ฉบับ ผู้รับสามารถที่จะส่งต่ออีเมลฉบับนั้นไปให้คนอื่น ๆ ได้อีกมากมาย นอกจากนี้ยังอาจนำข้อความในอีเมลฉบับนั้น มาตั้งกระทู้ในกระดานข่าวเผยแพร่ไปทั่วโลก ดังนั้น ผู้ใช้บริการซึ่งเป็นผู้รับข่าวสารจึงอาจเป็นผู้ส่งข่าวสารและสามารถเป็นผู้กระทำผิดได้เช่นเดียวกัน

4. การกระทำบนอินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยต่อมนุษย์

เมื่อมนุษย์บนอินเทอร์เน็ตมีลักษณะที่ไม่มีตัวตน (Anonymous) ไม่สามารถทราบได้ว่าใครเป็นใครบนอินเทอร์เน็ต จึงได้มีการใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่เป็นภัยต่อมนุษย์ด้วยกันเอง ในบทนี้จึงจะศึกษาถึงลักษณะของภัยบนอินเทอร์เน็ตต่อมนุษย์ การกระทำที่เป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต และปัญหาในการกำหนดการกระทำที่เป็นภัย ดังนี้

4.1 ภัยบนอินเทอร์เน็ตต่อมนุษย์

(1) นิยามของ “ภัย”

การให้นิยามคำว่า “ภัย” นั้นสามารถแยกพิจารณาได้ใน 3 ลักษณะ กล่าวคือ

- พิจารณาตามถ้อยคำตัวอักษร

หากดูตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 แล้ว “ภัย” หมายถึงสิ่งที่น่ากลัวอันตราย

- พิจารณาตามตัวบทกฎหมาย

หากดูจากตัวบทกฎหมายแล้ว จะเห็นได้ว่ากฎหมายมิได้มีการให้นิยามของคำว่าภัยไว้โดยตรงแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 398 ได้มีบทบัญญัติที่กล่าวถึง “ภัย” ไว้ดังนี้ “ถ้าผู้จัดการทำกิจอันใดเพื่อประสงค์จะปกป้องอันตรายอันมีมาใกล้ตัวการ จะเป็นภัยแก่ตัวก็ดี แก่ชื่อเสียงก็ดี หรือแก่ทรัพย์สินก็ดี ท่านว่าผู้จัดการต้องรับผิดชอบแต่เพียงที่จงใจทำผิด หรือที่เป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเท่านั้น” หากพิจารณาตามตัวบทของมาตราดังกล่าวแล้ว “ภัย” ย่อมหมายถึง อันตรายแก่ตัว แก่ชื่อเสียง หรือแก่ทรัพย์สิน แต่ไม่หมายความรวมถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นแก่จิตใจดังจะเป็นได้จากการประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 กฎหมายมุ่งที่จะคุ้มครองถึงชีวิต ร่างกาย อนามัย ชื่อเสียง เสรีภาพ ทรัพย์สิน โดยหากผู้ใดก่อให้เกิดความเสียหายแก่สิ่งดังกล่าว ผู้นั้นต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่รวมถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อจิตใจ เช่น ความรู้สึกเศร้าเสียใจ เป็นต้น

- พิจารณาตามความหมายของคนทั่วไป

ตามความหมายของคนทั่วไปแล้ว ภัยหมายถึงสิ่งที่อันตราย ก่อให้เกิดความเสียหาย ความเดือดร้อน ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ ชื่อเสียง เสรีภาพ หรือทรัพย์สิน

(2) ขอบเขตของภัยบนอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตเกิดขึ้นจากการเชื่อมต่อกันระหว่างคอมพิวเตอร์และคอมพิวเตอร์ เครือข่ายและเครือข่าย ผลของการเชื่อมต่องดกล่าวทำให้คอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องสามารถรับส่ง

ข้อมูลระหว่างกันได้ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ตัวอักษร ภาพและเสียง รวมทั้งสามารถค้นหาข้อมูลจากที่ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เกิดเป็นเครือข่ายการติดต่อสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ลักษณะที่สำคัญของระบบการทำงานของอินเทอร์เน็ตคือ

1. ความไร้พรมแดนของระบบการทำงานหรือการไหลเวียนของข้อมูลอินเทอร์เน็ตนั้นมีลักษณะที่เรียกว่า ไซเบอร์สเปซ (Cyberspace) ซึ่งเป็นคุณลักษณะพิเศษของระบบการทำงานข้อมูลต่าง ๆ ที่ถูกส่งเข้าไปยังระบบอินเทอร์เน็ตนั้นจะไหลเวียนไปได้ในทุกพื้นที่ทั่วโลกที่มีการเชื่อมต่อ กับระบบโดยไม่มีปัญหาเรื่องเขตแดนทางภูมิศาสตร์แต่อย่างใด กล่าวได้ว่า โลกทั้งใบนั้นถูกเชื่อมต่อเป็นหนึ่งเดียวกันโดยไม่อาจแบ่งแยกพรมแดนทางภูมิศาสตร์ให้แก่ข้อมูลที่ไหลเวียนอยู่ในระบบได้เลย

2. อินเทอร์เน็ตมีลักษณะเป็นเครือข่ายแบบใยแมงมุม ดังนั้น หากคอมพิวเตอร์เครื่องใดเครื่องหนึ่งเสียหาย ก็ไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับการไหลเวียนของข้อมูลในส่วนอื่น ๆ ข้อมูลยังสามารถไหลเวียนอยู่ในระบบได้ต่อไป

จากลักษณะที่สำคัญของอินเทอร์เน็ตนี้เอง หากใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่เป็นการประทุษร้ายผู้อื่น ผลของการกระทำบนอินเทอร์เน็ตย่อมร้ายแรงกว่าการกระทำเพียงแค่ว่าคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งเท่านั้น และสามารถที่จะควบคุมการกระทำได้เพียงแค่ว่าคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งเท่านั้น และสามารถที่จะควบคุมการกระทำได้ แต่หากเป็นการกระทำบนอินเทอร์เน็ตแล้ว ด้วยลักษณะที่ไร้พรมแดนของอินเทอร์เน็ต การกระทำหนึ่งไม่ได้ส่งผลกระทบเพียงแค่ประเทศเดียว แต่สามารถส่งผลกระทบไปทั่วโลก จึงไม่สามารถที่จะจำกัดขอบเขตของการกระทำให้อยู่เพียงแค่บริเวณใดบริเวณหนึ่งได้ ในขณะที่เดียวกันการที่จะกำจัดการกระทำนั้นให้หมดไปย่อมเป็นไปได้เลย

ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างกรณีการเผยแพร่ภาพแอบถ่ายเพื่อแสดงให้เห็นถึงความร้ายแรงของภัยที่เกิดขึ้นจากการกระทำบนอินเทอร์เน็ต หากมีการพิมพ์เผยแพร่ภาพดังกล่าวลงในหนังสือคนที่จะเห็นภาพดังกล่าวได้ก็แต่เฉพาะคนที่ซื้อหนังสือเท่านั้น การเผยแพร่มีบริเวณจำกัดและสามารถที่จะเรียกเก็บหนังสือได้ และเมื่อเวลาผ่านไปกระดาษก็จะเก่าและเปื่อยไปในที่สุด แต่ทันทีที่ได้มีการนำภาพดังกล่าวเผยแพร่ลงบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ภาพดังกล่าวจะกระจายไปทั่วโลกคนทั่วโลกสามารถเข้าไปพบเห็นได้ นอกจากนี้ ยังสามารถที่จะทำซ้ำภาพดังกล่าวโดยการดาวน์โหลด (Download) ภาพและเก็บ (Save) ไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ของตนเองได้ ดังนั้น จึงไม่สามารถที่จะควบคุม จำกัดบริเวณของภาพที่จะเผยแพร่ได้ และไม่สามารถกำจัดภาพเหล่านั้นให้หมดไปได้เลย ดังจะเห็นได้จากคดีการเผยแพร่ภาพแอบถ่ายนักการเมืองได้หวั่น แม้จะมีการตัดสินคดีเรียบร้อยแล้วแต่ยังคงมี วิธีดี ขยายอยู่มากมาย และรูปดังกล่าวก็ยังคงถูกเผยแพร่อยู่บนอินเทอร์เน็ตตลอดไป

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ภัยที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ตไม่มีขอบเขตที่สามารถกำหนดได้ ความเสียหายของผู้ถูกระทำบนอินเทอร์เน็ตจึงมีมากกว่าผู้ถูกระทำในโลกแห่งความจริง

4.2 การกระทำที่เป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต

การกระทำที่เป็นภัยต่อสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่

สื่อลามก

สื่อลามก ได้แก่ เว็บไซต์ลามกต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละเว็บจะมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเผยแพร่รูปลามก รูปแอบถ่าย ภาพตัดต่อดารา การเล่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ บริการดาวนโหลดเสียงการร่วมเพศ การสนทนาเรื่องลามกในห้องสนทนาสาธารณะ กระดานข่าวลามก การขายอุปกรณ์ทางเพศ (Sextoys) การขายวีซีดีโป๊ และการขายวีดีโอโป๊ทางอินเทอร์เน็ต

เว็บไซต์เหล่านี้จะมีคำเตือนว่า เป็นเว็บสำหรับผู้ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป หากอายุต่ำกว่า 18 ปี ให้คลิกออกจากเว็บไซต์แต่ในความเป็นจริงแล้วจะไม่สามารถตรวจสอบได้เลยว่า ผู้ที่เข้าไบนั้นมีอายุเกิน 18 หรือไม่ ความอันตรายของเว็บลามกจึงอยู่ตรงที่ใครก็ตามสามารถเข้าไปดูได้ หากผู้เข้าไปใช้เว็บไซต์เหล่านี้เป็นผู้ที่มีวุฒิภาวะพอสมควรก็พอจะใช้วิจารณญาณได้ว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี แต่หากผู้เข้าไปเป็นเด็กซึ่งยังไม่สมควรที่จะรับรู้เรื่องเหล่านี้อาจก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา

สื่อลามกอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมไทย ดังนี้

(ก) สื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตสามารถเข้าถึงได้ง่ายโดยไม่จำกัดอายุของผู้เข้า ดังนั้น เด็กอาจเข้ามาพบเห็นให้เกิดความอยากรู้อยากทดลอง และเมื่อทดลองมีเพศสัมพันธ์แล้ว อาจทำให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร

(ข) สื่อลามกเป็นสาเหตุของการก่ออาชญากรรม จะเห็นได้ว่า สื่อลามกส่วนหนึ่งเป็นผลผลิตของการกระทำความผิดหรือเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการกระทำความผิดในโลกของความเป็นจริง เช่น

- การแอบถ่าย คือ การตั้งกล้องไว้ในสถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้องน้ำ ห้องลงเสื้อผ้า แล้วนำภาพเหล่านั้นไปเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ต เป็นการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายโดยตรงแก่ผู้ที่ถูกแอบถ่าย ครอบครัวผู้ถูกแอบถ่าย สถานประกอบการที่ถูกแอบถ่ายและยังส่งผลกระทบโดยรวมคือทำให้คนในสังคมไม่มีความปลอดภัย
- ภาพเปลือยของเด็ก จะได้มาก็ต่อเมื่อเด็กถูกล่อลวง ชื้อขายมากระทำชำเรา เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน
- การตัดต่อภาพดารา โดยนำหน้าดาราไปใส่ไว้แทนที่ภาพนางแบบที่ถ่ายภาพโป๊ ทำให้ผู้ที่ถูกระทำได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง

- สื่อลามกเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายทางกามารมณ์ ทำให้ผู้บริโภคนั้นหาทางระบายความใคร่โดยระบายกับผู้อื่น และหากผู้อื่นไม่ยินยอม ฝ่ายที่ถูกเว็บไซต์ลามกปลุกกำหนดก็จะออกอุบายล่อลวง มอมยา จู้ ดูด ช่มชู้ ลงแขก หรืออาจฆ่าเหยื่อก็ได้

(ค) สื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตอาจทำให้วัฒนธรรมของสังคมไทยเบี่ยงเบนเนื่องจากบนอินเทอร์เน็ตมีการเผยแพร่เรื่องราวที่ขัดต่อศีลธรรม เช่น การร่วมเพศในเครือญาติ การสลัดคุนอน เซ็กส์หมู การร่วมเพศกับสัตว์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถทำได้

(ง) สื่อลามกบนอินเทอร์เน็ตทำให้ค่านิยมในเรื่องเพศเปลี่ยนไป จากเดิมคนจะมีเพศสัมพันธ์กันได้ก็ต่อเมื่อแต่งงาน แต่สื่อดังกล่าวทำให้เกิดกระบวนการซึ่มซับ ทำให้ค่านิยมของคนในสังคมเปลี่ยนไปคือ สามารถมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานได้

กฎหมายภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง

1. ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 287 ฐานเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร โทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2. พระราชบัญญัติ ปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุลามก พ.ศ. 2471 มาตรา 3 ฐานเผยแพร่สิ่งลามก โทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

3. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (4) ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ 34 รัฐภาคีมีหน้าที่ป้องกันการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในการแสดงลามกอนาจาร และที่เกี่ยวข้องกับสิ่งลามกอนาจาร

4.3 มาตรการในการจัดการต่อภัยแต่ละประเภท

มาตรการในการจัดการปัญหาที่มีอยู่ในปัจจุบัน ทั้งโดยภาครัฐและภาคเอกชน ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จึงควรศึกษาถึงแนวทางในการจัดการที่เหมาะสม โดยแยกพิจารณาถึงวิธีการในการจัดการต่อการกระทำที่เป็นภัยแต่ละประเภท โดยเฉพาะมาตรการในการจัดการการกระทำที่เป็นภัยต่อสังคมและวัฒนธรรม

สื่อลามก

เนื่องจากสื่อลามกส่วนใหญ่จะปรากฏตัวในรูปของเว็บไซต์ ซึ่งจากการตรวจสอบพบว่าแม้เว็บไซต์จะมีเนื้อหาเป็นภาษาไทย แต่ส่วนใหญ่มักจดทะเบียนชื่อโดเมนในนามของ

บริษัทต่างประเทศ และเช่าพื้นที่เก็บข้อมูลในต่างประเทศ ดังนั้น การหาตัวเจ้าของเว็บไซต์เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายจึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ดังนั้น มาตรการที่ดีที่สุดในการจัดการต่อสื่อลามกคือ มาตรการในการป้องกัน ได้แก่

(1) การจัดระดับเว็บไซต์ (Rating) เนื่องจากสื่อลามกเป็นสิ่งที่ป็นภัยต่อเด็กและเยาวชนซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ วิธีการในการจัดการที่ดีที่สุดคือการป้องกันเด็กและเยาวชนในการเข้าถึงเว็บไซต์ดังกล่าว โดยการจัดระดับเว็บไซต์ เพื่อกำหนดอายุผู้เข้าเว็บไซต์ ในเบื้องต้นอาจนำการจัดระดับเว็บไซต์ของต่างประเทศมาเป็นตัวอย่าง แล้วจึงปรับให้เหมาะสมกับสังคมไทย

(2) การบล็อกเว็บไซต์ หากเว็บไซต์ใดมีเนื้อหาที่เป็นการละเมิดเด็ก ละเมิดผู้อื่น หรือการเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมหรือขัดต่อศีลธรรมอันดี เช่น การร่วมเพศกับสัตว์ หรือการร่วมเพศของคนในครอบครัว เว็บไซต์เหล่านี้ไม่ควรได้รับการเผยแพร่ วิธีการในการจัดการที่ดีที่สุดคือการบล็อกเว็บไซต์ โดยจะต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต การบล็อกเว็บไซต์สามารถทำได้โดยการทำบัญชีรายชื่อเว็บไซต์ที่เป็นภัย (Blacklist) ตั้งฐานข้อมูล (Database Service) ตัวหนึ่ง หลังจากนั้นก็พิมพ์รายชื่อเว็บไซต์ที่เป็นภัยลงไปในฐานข้อมูล เพื่อให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตแต่ละรายเข้าไปเช็คฐานข้อมูลว่าใครคือ เว็บไซต์ที่เป็นภัย และเมื่อทราบว่าเป็นเว็บไซต์ที่เป็นภัย ก็สามารถที่จะทำการบล็อกได้

(3) การป้องกันตนเอง สามารถทำได้โดยการติดตั้งซอฟต์แวร์ในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อป้องกันสื่อดังกล่าว โดยปัจจุบันมีเว็บไซต์ต่าง ๆ มากมายที่แนะนำแนวทางสำหรับเด็กและผู้ปกครองเพื่อความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต เช่น

(4) การส่งเสริมให้มีสื่อทางเพศที่ดี เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องเพศอย่างถูกต้อง จะเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของสื่อลามก

สื่อลามกอนาจาร

ความหมายของสื่อลามกอนาจาร

นิยามของสื่อทางเพศ

สื่อทางเพศ หมายถึง การสื่อสารให้เข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศ ทั้งนี้ ไม่จำกัดลักษณะและวิธีการในการสื่อสารดังกล่าว โดยอาจจะอยู่ในรูปของคำพูด ข้อความ ตัวอักษร ภาพ เสียง ท่าทาง หรือกริยาอาการ ก็ได้

ลักษณะของสื่อทางเพศ

สื่อทางเพศซึ่งปรากฏอยู่ในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นมีอยู่ด้วยกัน 2 ลักษณะด้วยกัน กล่าวคือ

1. สื่อทางเพศที่มีเนื้อหาในเชิงสร้างสรรค์ กล่าวคือ เป็นสื่อทางเพศที่มีเนื้อหาเพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา เช่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง การป้องกันตนเองจากการตั้งครรภ์ การรวมกลุ่มของเพศเดียวกัน การให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ หรือสรีระวิทยา เป็นต้น โดยเว็บเพจที่เป็นสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ที่เป็นภาษาไทยนั้นมีอยู่ประมาณ 4,000 เว็บเพจ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ กล่าวคือ

ก. จัดทำโดยภาคเอกชน กล่าวคือ ภาคเอกชนเป็นผู้ดำเนินการเอง เช่น

- <http://www.bababorbor.cm/index.php>
- <http://www.doctorx.ksc.net/>

ข. จัดทำโดยภาครัฐ ภาครัฐเป็นผู้ทำเองโดยไม่มีเอกชนเข้ามาเกี่ยวข้องยกตัวอย่าง เช่น

- <http://www.mahidol.ac.th/mahidol/ra/rapc/mhpa.html>
- <http://www.janenet.com/directory/Health and Beauty>

2. สื่อทางเพศที่มีเนื้อหาเชิงไม่สร้างสรรค์ สื่อทางเพศในลักษณะนี้แบ่งได้ใน 2 ระดับ ความรุนแรง กล่าวคือ

ก. ระดับแรก ก็คือ สื่อทางเพศในระดับที่มีการเผยแพร่อยู่ในสังคมไทยโดยไม่ได้ถูกห้ามอย่างเด็ดขาด สื่อทางเพศในกลุ่มนี้มักถูกนำมาเผยแพร่ในรูปแบบต่าง ๆ ในสังคมไทย อาทิ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรทัศน์ เป็นต้น สื่อทางเพศในลักษณะนี้จะเป็นสื่อทางเพศที่มีลักษณะที่สังคมไทยยอมรับให้สามารถนำมาเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้ เช่น ภาพนู้ด เป็นต้น

ข. ระดับที่สอง ก็คือ สื่อทางเพศที่ต้องห้ามโดยศีลธรรมอันดีของสังคมไทย รวมทั้งฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย สื่อทางเพศชนิดนี้เป็นสื่อที่มีความรุนแรงในระดับที่สังคมไทยยอมรับให้มีการจัดทำ เผยแพร่ไม่ได้ รวมทั้งสื่อทางเพศที่มีเนื้อหาเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กล่าวได้ว่า เป็นสื่อที่เป็นมลพิษทางวัฒนธรรม (Cultural Pollution) โดยสังคมไทยจัดว่าสื่อทางเพศชนิดนี้เป็นสื่อที่เรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร” เว็บไซต์สื่อทางเพศในกลุ่มนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ กล่าวคือ

(1) เว็บไซต์ซึ่งเป็นแหล่งของการเผยแพร่สื่อทางเพศ ซึ่งในปัจจุบันนี้เว็บไซต์ในกลุ่มนี้ในปัจจุบันมีเป็นจำนวนมากทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศโดยมีทั้ง

(2) เว็บไซต์สื่อทางเพศล้วน ๆ เช่น www.thaisexstory.com, www.lhudloke.com

(3) เว็บไซต์สื่อทางเพศแบบแอบแฝง เป็นเว็บไซต์ที่โดยเนื้อหาหลักแล้วไม่ใช่เรื่องของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ แต่มีช่องทางที่ทำให้ผู้ใช้สามารถเข้าช่องทางเหล่านั้นในการเป็นแหล่งของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ เช่น การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารของตนเองผ่านทางเว็บไซต์ที่มีบริการให้พื้นที่ในการเก็บรูป ยกตัวอย่างเช่น กรณีของเว็บไซต์ <http://www.keepalbum.com/> หรือกระดานข่าว (Bulletin Board System: BBS) ซึ่งผู้เข้าใช้บริการจะอาศัยช่องทางในการเข้าไปใช้พื้นที่ดังกล่าวในการเผยแพร่สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ เช่น การค้าประเวณีผ่านทางกระดานข่าวของ www.sanook.com หรือ <http://www.keepalbum.com/> เป็นต้น

(4) เว็บไซต์ซึ่งเป็นแหล่งของการให้พื้นที่ในการเก็บสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์โดยเฉพาะ ในบางครั้งเว็บไซต์สื่อทางเพศนั้นอาจจะเก็บข้อมูลบางส่วนไว้ที่เว็บไซต์อื่นนั่นเอง เป็นเพียงทางผ่านของข้อมูลเท่านั้น เวลาที่ผู้ใช้เข้ามาใช้บริการผ่านเว็บเบราว์เซอร์ (Web Browser) หลังจากนั้นก็จะมีการส่งต่อข้อมูลไปยังเว็บเบราว์เซอร์ที่เก็บข้อมูลซึ่งจะอยู่ที่อีกเว็บไซต์หนึ่งที่ทำให้บริการโดยเฉพาะทำให้ข้อมูลในส่วนที่เป็นเนื้อหาของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์นั้นไม่ได้บรรจุอยู่ในเครื่องเครือข่ายของตน ซึ่งโดยมากเว็บไซต์ในกลุ่มที่ให้บริการนี้จะมีเซิร์ฟเวอร์ (server) อยู่ในต่างประเทศ เช่น www.palmpalaza.com ซึ่งในส่วนของการกระดานข่าวนั้น จะมีผู้เข้ามาใช้บริการ ทำการโพสต์ สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ในหลายลักษณะ โดยข้อมูลในส่วนที่เป็นเนื้อหาที่ผู้เข้ามาใช้บริการทำการโพสต์นั้นจะถูกนำไปเก็บไว้ที่ เซิร์ฟเวอร์ ของเว็บไซต์ในต่างประเทศ

ความหมายของสื่อทางเพศที่ไม่สร้างสรรค์ชนิดที่เป็นสื่อลามกอนาจาร

โดยสรุปแล้วสื่อทางเพศที่ปรากฏในปัจจุบันจึงไม่ใช่เป็น “สื่อลามกอนาจาร” ในทุกกรณี แต่สื่อทางเพศที่มีลักษณะหรือมีเนื้อหาที่เป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน รวมทั้งฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ย่อมมีลักษณะที่เป็นสื่อทางเพศที่ถูกจัดว่าเป็นสื่อลามกอนาจาร

ในลำดับต่อมา เพื่อพิจารณาได้ว่า สื่อลามกอนาจารที่ปรากฏในสังคมไทยเป็นส่วนหนึ่งของบรรดาสื่อทางเพศที่ปรากฏในสังคมไทย เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารมากขึ้น จึงต้องมาพิจารณาถึงความหมายของ “สื่อลามกอนาจาร” ในความหมายของสังคมไทย

ในการให้นิยามคำว่าสื่อลามกอนาจารนั้นสามารถแยกพิจารณาได้ใน 3 ลักษณะ กล่าวคือ

1. พิจารณาตามถ้อยคำตัวอักษร

เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า “สื่อ” “ลามก” และ “อนาจาร” ตามนัยของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

“สื่อ” หมายถึง ผู้หรือสื่อที่ติดต่อให้รู้จักกัน ชักนำให้รู้จักกัน

“ลามก” หมายถึง หยาบช้า เลวทราม สกปรก อันเป็นที่น่ารังเกียจแก่ผู้อื่นในด้านความดีงาม

“อนาจาร” หมายถึง ความประพฤติชั่ว ความประพฤติที่น่าอัปยศ ความประพฤตินอกกรอบนอกแบบ

2. พิจารณาตามตัวบทกฎหมาย และแนวคำพิพากษาศาลฎีกา

คำว่า “ลามก” นี้ เป็นคำที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 และพระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก พุทธศักราช 2471 และสำหรับคำว่า “อนาจาร” ในกฎหมายอาญามาตรา 278 และมาตรา 279 แต่กฎหมายดังกล่าวนี้ไม่ได้ให้คำจำกัดความอะไรไว้ จึงต้องตีความตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกา และตามความเห็นของนักกฎหมาย ซึ่งได้ให้ความหมายของคำว่า

“ลามก” หมายถึง สิ่งที่ผู้พบเห็นมีความรู้สึกซึ่งน่าอูจาดบัดสี น่าอัปยศ ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงออกในรูปของภาพเปลือยมนุษย์ ภาพอวัยวะเพศทั้งหญิงและชาย หรือภาพการร่วมเพศของมนุษย์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้พบเห็นเกิดความใคร่ทางกามารมณ์ ไม่ว่าจะแสดงออกในรูปของ ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม หากมีลักษณะและจุดประสงค์ดังกล่าว

มาตรา 287 ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกหรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไป หรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสารภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก

(2) ประกอบการค้า หรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลได้ หรือโดยวิธีใด

มาตรา 278 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยชู้เชียวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือ โดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 279 ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำโดยซู่เชืญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นสื่อลามกทั้งสิ้น ซึ่งจะมีความหมายแตกต่างจากงานศิลปะไม่ว่าจะเป็นประติมากรรม จิตรกรรม หรือวรรณคดี ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานออกมาอย่างงดงาม มีความประณีต มีคุณค่า และโน้มน้าวใจให้ผู้พบเห็นสะท้อนใจกับงานดังกล่าว

“อนาจาร” หมายถึง การประพฤตินอกแบบในลักษณะที่ไม่สมควรทางเพศ เช่น การกอด ปล้ำ หรือสัมผัสจับต้องอวัยวะเพศหญิง เป็นต้น การฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดี การกระทำอันควรขายหน้าต่อธารกำนัล และไม่หมายความว่าเฉพาะความใคร่หรือการค้าประเวณีเท่านั้น แต่รวมถึงการทำให้ยับยั้งขายหน้าในทางเพศด้วยโดยอาจจะไม่มีความมุ่งหมายในทางกามารมณ์ก็ได้

3. ตามความหมายของคนทั่วไป คำทั้ง 2 คำนี้กล่าวคือ “ลามก” และ “อนาจาร” มีความหมายอย่างเดียวกันมิได้แยกออกจากกันอย่างเช่นตัวบทกฎหมาย ซึ่งมีหมายถึง การกระทำที่ไม่สมควรทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำต่อคน หรือแสดงออกในรูปของสิ่งของต่าง ๆ หากปรากฏออกมาในรูปของสื่อก็จะเรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร”

โดยสรุปแล้ว สื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นมีอยู่ด้วยกัน 2 ลักษณะ กล่าวคือ สื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ และสื่อทางเพศในเชิงที่ไม่สร้างสรรค์ โดยในสื่อทางเพศในลักษณะหลังนี้เอง ที่เป็นที่สังคมนิยมมีความคุ้นเคย สังคมไทยมักจะเข้าใจว่าสื่อทางเพศ คือสื่อลามกอนาจาร ซึ่งนั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นยังมีสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์อีกส่วนหนึ่ง

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในปัจจุบันการให้ความหมายของคำว่า “สื่อลามกอนาจาร” ยังไม่มีความชัดเจนอย่างเป็นรูปธรรมทั้งในแง่มุมมองของกฎหมายหรือในทางสังคมก็ตาม

การให้คำจำกัดความในเรื่องของสื่อลามกอนาจารยังคงอาศัยการตีความจากสองส่วนด้วยกัน กล่าวคือ

1. การตีความขององค์กรบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งจะอาศัยการตีความว่าสื่อชนิดใดเป็นสื่อลามกอนาจารที่จะเข้าไปอยู่ในบังคับแห่งกฎหมายอาญาหรือกฎหมายพิเศษอื่น ๆ ที่เป็นการกำหนดความผิดแก่สื่อลามกที่จะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย โดยองค์กรตำรวจ ดังนั้นในปัจจุบันทราบที่กฎหมายยังไม่อาจจะกำหนดถึงความเป็น “ลามกอนาจาร” ได้อย่างชัดเจน จึงต้องอาศัยการตีความโดยองค์กรตำรวจต่อไปซึ่งจะมีความไม่แน่นอนอยู่มาก ทั้งนี้การพิจารณาจะขึ้นอยู่กับภาวะวิสัยของแต่ละบุคคลอยู่มาก

2. การตีความโดยองค์กรศาล เมื่อเป็นคดีความชั้นสู่ศาล การตีความว่าสิ่งใดเป็นสื่อลามกอนาจารก็อาศัยการตีความโดยนักกฎหมาย หรือศาลนั่นเอง ซึ่งจากคำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารที่ผ่านมา ก็ไม่มีความแน่นอนขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงหรือกรณีแวดล้อมในแต่ละคดี หากเป็นสื่อลามกอนาจารในคดีหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกอย่างอื่น เช่น ช่วงเวลา สภาวะแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับคดี หรือแม้แต่ตัวนักกฎหมายหรือตัวศาลเอง

จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าในปัจจุบันการให้คำจำกัดความหรือการให้ความหมายว่าสิ่งใดถือเป็นสื่อลามกอนาจารยังคงไม่มีความชัดเจนแน่นอน กล่าวคือ ยังไม่มีการให้นิยามความหมายในเชิงรูปธรรมได้ทำให้การพิจารณาในเรื่องสื่อทางเพศแบบใดที่เป็นสื่อลามกอนาจารที่ไม่สามารถประกอบการได้ยังคงไม่มีเส้นแบ่งที่ชัดเจนแน่นอน

การปรากฏตัวของสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

สื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นมีรูปแบบของการปรากฏตัวของสื่อผ่านทางเว็บไซต์ รวมตลอดถึงกระดานข่าวได้ใน 3 ลักษณะด้วยกัน กล่าวคือ

1. การปรากฏตัวผ่านตัวอักษร หรือข้อความ

การปรากฏตัวในลักษณะนี้จะเป็นการปรากฏตัวมีวัตถุประสงค์ของการปรากฏตัวอยู่ 3 วัตถุประสงค์ กล่าวคือ

- เพื่อเผยแพร่เรื่องราว ทั้งที่เป็นข้อความรู้ ถ่ายทอดประสบการณ์
- เพื่อประชาสัมพันธ์ รวมตลอดถึงการโฆษณาโดยอาจจะผ่านทางเว็บไซต์หรือกระดานข่าวก็ได้
- เพื่อเป็นช่องทางในการประกอบการในธุรกิจแบบแฝง เช่น การค้า ประเพณี
- เพื่อเป็นสื่อกลางในการขายสินค้าอันเป็นวัตถุลามก
- เพื่อเป็นเว็บไซต์ท่า (Portal Website) ในการเป็นแหล่งข้อมูลในการเชื่อมต่อไปยังเว็บไซต์อื่น ๆ

2. การปรากฏตัวผ่านทางภาพ มีการนำเสนอสื่อทางเพศในรูปแบบของภาพ ไม่ว่าจะเป็นภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหว

3. เสียง ในปัจจุบันมีเว็บไซต์จำนวนมากไม่น้อยที่มีการนำเสนอสื่อทางเพศในรูปแบบของเสียง ไม่ว่าจะเป็นเสียงที่ให้คำปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา หรือแม้กระทั่งการให้บริการดาวน์โหลด เสียงของการร่วมเพศ

ปัญหาทางด้านปัจจัยในการกำหนดความเป็นลามกอนาจาร

ลักษณะของความเป็น “ลามกอนาจาร” ของสื่อทางเพศ มีความไม่แน่นอนอยู่ค่อนข้างมากทั้งนี้ การพิจารณาในเรื่องดังกล่าวจะมีปัจจัยภายนอกเข้ามาเป็นเงื่อนไขในการพิจารณาด้วยเสมอ กล่าวคือ

1. ปัจจัยทางด้านอายุผู้ที่เป็นผู้รับสื่อ กล่าวคือ อายุเป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณาถึงความเป็นลามกอนาจาร การพิจารณาในภาพหนึ่ง ๆ ของผู้ที่มีอายุแตกต่างกันความเป็นลามกอนาจารของภาพนั้นในผู้ที่มีอายุน้อยกว่าจะมีแนวโน้มในการพิจารณาว่าภาพ ๆ นั้นมีความเป็นลามกอนาจารมากกว่าผู้ที่มีอายุมากกว่า

2. ปัจจัยทางด้านเวลา ในแต่ละช่วงเวลาความเป็นลามกอนาจารอาจจะมีระดับที่ไม่เท่ากัน ในอดีตความเป็นลามกอนาจารอาจจะมีระดับที่น้อยกว่าในปัจจุบัน เช่น ภาพหนึ่งอาจจะเป็นภาพที่เป็นสื่อลามกอนาจารในยุคสมัยหนึ่ง แต่อาจจะไม่เป็นสื่อลามกอนาจารในอีกสมัยหนึ่งต่อมาก็ได้

3. ปัจจัยทางด้านสถานที่ แต่ละท้องถิ่นก็จะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน สื่อทางเพศในท้องถิ่นหนึ่งที่ตั้งว่าเป็นสื่อลามกอนาจารอาจจะไม่เป็นสื่อลามกอนาจารในอีกท้องถิ่นหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับค่านิยมของแต่ละท้องถิ่นตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละท้องถิ่นที่อาจมีความแตกต่างกัน

4. ปัจจัยทางด้านอัตภาวะวิสัยของผู้พิจารณา เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง เพราะการส่งสมทางด้านประสบการณ์ของผู้ที่จะมาพิจารณาความเป็นลามกอนาจารของสื่อ ภาพหนึ่งอาจจะเป็นภาพที่มีลักษณะลามกอนาจารในทรรศนะของบุคคลหนึ่ง แต่อาจจะไม่เป็นสื่อลามกอนาจารในอีกทรรศนะของอีกบุคคลหนึ่งก็ได้

เห็นได้ชัดเลยว่ายังคงมีความไม่แน่นอนในการกำหนดความเป็น “ลามกอนาจาร” ของสื่อทางเพศ ดังนั้น ความจำเป็นของการนิยามถึงความหมายของคำว่า สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่ถูกเรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร” อาจจะไม่เป็นประเด็นที่สำคัญในการที่จะถูกหยิบยกขึ้นมาพิจารณากันต่อไป แต่ความจำเป็นที่จะหาข้อสรุปบางประการที่เป็นความเข้าใจร่วมกันของสังคมว่าสื่อชนิดใดหรือประเภทใดที่สื่อที่ไม่อาจยอมรับให้มีการปรากฏตัวอยู่ในสังคมไทยได้จึงเป็นสิ่งที่น่าจะมีความสำคัญมากกว่า

ข้อสรุปบางประการในการพิจารณาเรื่องสื่อลามกอนาจาร

1. ลักษณะของสื่อทางเพศที่ไม่สามารถเผยแพร่ได้ในสังคม

เนื่องจากลักษณะของความเป็น “ลามกอนาจาร” มีลักษณะเป็นนามธรรมอยู่มาก ทั้งนี้ความเป็นลามกอนาจารยังไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจนและแน่นอนขึ้นอยู่กับปัจจัยภายนอกหลายประการตามที่กล่าวไว้ข้างต้น

ดังนั้น เมื่อความเป็นลามกอนาจารไม่มีความแน่นอนดังกล่าวอันจะทำให้เกิดความสับสนในกระบวนการการบังคับใช้กฎหมาย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนด “จุดร่วม” กันในประเภทหรือลักษณะของสื่อทางเพศที่สังคม พบว่าความจำเป็นในการค้นหานิยามหรือความหมายของคำว่าลามกอนาจาร ที่เป็นสื่อต้องห้ามตามกฎหมายนั้นอาจจะไม่มีความจำเป็นเท่ากับแนวคิดร่วมกันของสังคมในการพิจารณาถึงสื่อที่สังคมไม่อาจยอมรับให้มีการเผยแพร่เพราะสามารถก่อให้เกิดภัยต่อสังคมได้ ซึ่งมีอยู่ 5 ประการด้วยกัน กล่าวคือ

ก. สื่อทางเพศที่มีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นวัตถุของการกระทำที่สื่อไปในทางการละเมิดทางเพศ

ในทางสังคมโดยทั่วไปทั้งในระดับระหว่างประเทศและระดับภายในประเทศไม่ยอมรับถึงภาพลามกอนาจารที่มีเด็กเป็นวัตถุของการประกอบกระทำ ดังจะเห็นได้จากกฎหมายระหว่างประเทศหลายฉบับ เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 เป็นต้น ในความมุ่งประสงค์ของกฎหมายเหล่านี้เพื่อคุ้มครองเด็ก มิให้เขาเปรียบเด็กในเรื่องเกี่ยวกับเพศตลอดจนคุ้มครองสิทธิเด็กมิให้มีการเอารัดเอาเปรียบหรือละเมิดทางเพศต่อเด็ก

ข. สื่อทางเพศที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว

ในเชิงจิตวิทยาในทางจิตวิทยาปฏิเสธสื่อประเภทนี้ เพราะจะเป็นการนำไปสู่ความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเชิงจิตวิทยา ซึ่งไม่ยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ใกล้ชิดทางพันธุกรรม ตรงนี้ถือเป็นความผิดปกติของการมีความสัมพันธ์ระหว่างคนในสายเลือดเดียวกัน จะมีปัญหาเรื่องบทบาทของความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว เช่น พ่อกับลูกสาว เพราะความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกไม่ได้มีมาเพื่อตอบสนองในเรื่องเพศต่อกัน

หากมีการปรากฏตัวของสื่อประเภทนี้เป็นจำนวนมาก จะก่อให้เกิดความเข้าใจกันผิดอย่างมาก ก็คือในความผิดปกติอันหนึ่งเริ่มมีการทำเรื่องไม่ถูกต้องว่าเป็นเรื่องถูกต้อง ไม่ใช่เรื่องผิดแต่อย่างใดที่ลูกจะตอบสนองต่อกันในเรื่องเพศด้วย ซึ่งในเชิงจิตวิทยารับไม่ได้

และหากมีการปรากฏตัวของสื่อแบบนี้จำนวนมากขึ้น จะมีปัญหาเรื่องหนึ่งก็คือ การเข้าไปดูแลกลุ่มเด็กที่ถูกกระทำ เพราะเด็กจะถูกปลูกฝังให้คิดว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องถูกต้อง ซึ่งอันนี้มีผลต่อพัฒนาการของเด็กอย่างมาก

ค. สื่อทางเพศที่มีลักษณะหรืออยู่ในรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์แบบวิถาวร

เป็นสื่อทางเพศที่อยู่ในรูปแบบที่เกินธรรมชาติของการมีเพศสัมพันธ์ทั่วไป เช่น การสวีกัง การร่วมเพศกับสัตว์ เว็บไซต์ที่ใช้ชุดชั้นในเป็นเครื่องมือในการเร้าหรือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น เหล่านี้เป็นเรื่องที่มีใช่เป็นรูปแบบมาตรฐานในการมีชีวิตทางเพศ รูปแบบมาตรฐานในการมีชีวิตทางเพศ เป็นความสัมพันธ์ชนิดหนึ่ง ภายใต้อาณัติความสัมพันธ์อันนี้ในเชิงจิตวิทยา ก็คือ ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในทางเพศเป็นความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง เป็นความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ผูกพันแบบลึกซึ้งและแน่นแฟ้นโดยจะเกิดขึ้นแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ซึ่งความสัมพันธ์ที่มากกว่าหนึ่งต่อหนึ่งไม่สามารถทำให้มีความสัมพันธ์แบบลึกซึ้งและแน่นแฟ้นได้

ง. สื่อทางเพศที่ได้มาจากการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น

เป็นสื่อทางเพศที่ได้มาโดยการไปละเมิดสิทธิทางเพศหรือสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลอื่น เช่น การแอบถ่าย เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันมีเว็บไซต์ซึ่งมีลักษณะของการแอบถ่ายมากขึ้น แล้วนำเอาสื่อที่ได้มานั้นมาเป็นวัตถุของการประกอบในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะรูปแบบของภาพนิ่ง วีซีดี หรือดีวีดี

จ. สื่อทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ ที่ได้มาจากการแอบถ่าย มักจะเริ่มต้นด้วยเรื่องของการแอบดูซึ่งเมื่อหากทำการแอบดูไปมาก ๆ แล้วก็จะเกิดความรู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติ สามารถทำได้ คราวนี้ต่อมาจะไม่ใช่เรื่องของการเห็นโดยบังเอิญแล้ว แต่เป็นการตั้งใจที่จะดูหรือแอบดู อย่างเช่น กรณีของเด็กนักเรียนที่ตอนแรกเป็นฝ่ายเหยื่อเห็น แต่ต่อไปหากไม่มีการเรียนรู้ที่ดี คราวนี้ จะเปลี่ยนจากการตั้งใจคอยดู หรืออาจจะมีการล่องเลยไปถึงขั้นมีการวางแผน เช่น วางแผนซ่อนกล้องไปในห้องน้ำของผู้หญิงเห็นได้ว่าตรงนั้นเริ่มจากการรับรู้เรื่องการแอบดูจากสื่อทางเทคโนโลยี ต่อมาก็ไปแอบดูเอง ขึ้นต่อมาก็คือการวางแผนเพื่อแอบดู เพื่อให้เกิดพฤติกรรมการแอบดู พอถึงขั้นวางแผนตรงนี้เป็นจุดที่เป็นปัญหาทันที สำหรับพฤติกรรมของผู้ได้รับสื่อซึ่งเป็นผลโดยตรงจากอิทธิพลของสื่อทางเพศเหล่านี้

สื่อทางเพศที่เป็นสื่อกลางของกลางของการสินค้าวัตถุลามกอนาจารที่ไม่ได้มาตรฐาน ในสื่อทางเพศชนิดนี้สามารถเผยแพร่ได้แต่โดยมีขอบเขตที่ชัดเจนและแน่นอน กล่าวคือ ห้ามมิให้เด็กสามารถเข้าถึงได้ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้มันยังไม่จำเป็นกับชีวิตของเด็ก แต่เมื่อมีเซ็กซ์ช็อปทำให้คนมันมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับอุปกรณ์ในเรื่องเพศมากขึ้น มันอาจจะมีการเรียนรู้บางอย่างที่แอบแฝงมากับ เซ็กซ์ช็อป เหล่านี้ ยกตัวอย่างเช่น สารชะลอการหลั่งซึ่งตรงนี้ความจริงแล้วเป็นสารที่ใช้กับผู้ป่วยที่มีปัญหาเรื่องการหลั่งเร็วผิดปกติ ประเด็นคือในเชิงจิตวิทยานั้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการหลั่งนาน เด็กอาจจะเข้าใจไปว่าหลั่งนานถึงจะเป็นเรื่องดี ซึ่งตรงนี้เป็นเรื่องของความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง

ในขณะที่มีคนบางกลุ่มกล่าวว่าเป็นอุปกรณ์เหล่านี้เป็นการช่วยเหลือทางเพศที่เหมาะสมเช่น เครื่องมือช่วยเหลือตนเอง จะได้ไม่ต้องมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งใน เช็กซ์ชีอป อาจจะมีอุปกรณ์ที่ช่วยเหลือไม่ให้ติดโรคเวลาที่มีเพศสัมพันธ์โดย เช่น อุปกรณ์เสริมสำหรับการร่วมเพศกับคนที่เรารู้ว่าเป็นโรคเอดส์ ซึ่งไม่มีขายทั่วไป แต่อุปกรณ์เหล่านี้มีความจำเป็นกับชีวิตประจำวันของมนุษย์น้อยมาก แต่มันเหมาะสำหรับบุคคลบางกลุ่มเท่านั้นเอง

ปัญหาอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เช็กซ์ชีอป อาจจะมีสินค้าที่ไม่ถูกกฎหมายหรือไม่ได้มาตรฐานรวมอยู่ด้วย ซึ่งตรงนี้เป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนใช้ เป็นเรื่องของ เช็กซ์ชีอป ที่ไม่ถูกควบคุมอย่างถูกต้องก็จะมีของที่ไม่ได้มาตรฐานขายรวมอยู่ด้วย ดังนั้นสื่อทางเพศเหล่านี้สามารถเผยแพร่ได้อยู่ในขอบเขตที่จำกัด และสามารถถูกตรวจสอบถึงมาตรฐานของสินค้าได้

2. สื่อทางเพศที่สามารถเผยแพร่ได้ในสังคม

จำเป็นอย่างยิ่งที่สังคมไทยยังคงต้องมีสื่อทางเพศปรากฏอยู่ในสังคมไทย โดยเฉพาะสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ เพราะสื่อทางเพศเป็นสื่อที่สามารถให้ความรู้ความเข้าใจตลอดจนสามารถสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างบุคคลเฉพาะกลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มเพศที่สาม (รักร่วมเพศ) ที่จะสามารถใช้พื้นที่ตรงนี้ในการสร้างความเข้าใจร่วมกันของบุคคลกลุ่มนี้ ซึ่งสื่อทางเพศที่สามารถเผยแพร่ต่อสังคมได้เป็นสื่อทางเพศมีหลายลักษณะ กล่าวคือ

ก. สื่อทางเพศที่ช่วยเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศให้กับคนในสังคมไทยตลอดจนเป็นสื่อที่ช่วยเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจของกลุ่มรักร่วมเพศ ยกตัวอย่างเช่น สื่อทางเพศที่เกี่ยวกับการตอบปัญหาทางเพศ หรือการตอบปัญหาครอบครัว เป็นต้น ซึ่งสื่อทางเพศเหล่านี้จะช่วยเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องทางเพศแก่คนในสังคมไทย เพราะในความเป็นจริงแล้วสังคมไทยยังคงขาดความรู้ในเรื่องเหล่านี้อยู่ ดังนั้นสื่อทางเพศชนิดนี้สามารถเผยแพร่ในสังคมได้อย่างเสรี เพราะเป็นสื่อความรู้ที่สังคมไทยยังต้องการและสื่อเหล่านี้ไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อสังคมไทยแต่อย่างใด

ข. สื่อทางเพศในลักษณะที่เป็นภาพโป๊เปลือย หรือภาพของการร่วมเพศโดยปกติวิสัยของมนุษย์โดยทั่วไป

สื่อทางเพศในลักษณะนี้อาจจะมีบางส่วนที่ไปทับซ้อนกับลักษณะของสื่อลามกอนาจารตามความหมายที่สังคมไทยได้ แต่อย่างไรก็ดี สื่อทางเพศเหล่านี้เป็นสื่อที่สามารถสร้างผลกระทบทางลบต่อสังคมไทยได้ แต่ความจริงประการหนึ่ง ก็คือ สื่อทางเพศเหล่านี้เป็นสื่อที่อยู่คู่กับสังคมไทยมาเป็นเวลานานแล้ว คนในสังคมไทยส่วนใหญ่เคยสัมผัสสื่อทางเพศชนิดนี้ และความจริงอีกประการหนึ่งก็คือ สื่อทางเพศเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการตอบสนองอารมณ์ทางเพศของคนในสังคม แต่ในปัจจุบันไม่มีการควบคุมอายุของผู้เข้าไปใช้บริการ เพราะเด็กยังไม่สมควรที่จะได้รับรู้

ถึงสื่อเหล่านี้ก่อนวัยอันควร ซึ่งปัจจัยนี้เองจะเป็นกรอบของการใช้เสรีภาพของสื่อทางเพศเหล่านี้ทั้งหมดทั้งหมด ไม่ให้มีการถึงได้เลยอย่างเด็ดขาด อาจทำให้เป็นการไปจำกัดถึง

หมายความว่า สื่อทางเพศในกลุ่มนี้สามารถที่จะเผยแพร่ได้แต่อยู่ในวงจำกัด โดยคำนึงถึงเพศและอายุของผู้ได้รับสื่อ การจำกัดไม่ให้สื่อทางเพศเหล่านี้ทั้งหมด ไม่ให้มีการถึงได้เลยอย่างเด็ดขาด อาจทำให้เป็นการไปจำกัดถึงเสรีภาพของการเข้าถึงสื่อทางเพศเข้มข้น เกินไปซึ่งอาจจะเป็นผลต่อเนื่องไปยังพัฒนาการทางเพศของคนในสังคมได้

แต่อย่างไรก็ดี ไม่ได้หมายความว่าสื่อทางเพศในกลุ่มนี้สามารถเผยแพร่ได้อย่างเสรี ยังมีกรอบหรือขอบเขตของการเผยแพร่ นั่นคือ อายุของผู้เข้าถึง ผู้ที่เข้าถึงได้ควรมีอายุเกินกว่าวัยรุ่นตอนปลาย เพราะเด็กในวัยนี้หากเรียนรู้ประสบการณ์ทางเพศอย่างไม่ถูกต้องจะก่อให้เกิดผลเสียทางด้านพฤติกรรมทางเพศต่อเด็กมากกว่าผลดี

โดยสรุปแล้วทั้งในเรื่องของเสรีภาพในการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ รวมทั้งเสรีภาพในการประกอบอาชีพสื่อธุรกิจทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น หากมีเนื้อหาอันเป็นเงื่อนไขของการจำกัดเสรีภาพแล้วย่อมกระทำไม่ได้ โดยการจำกัดเสรีภาพในเรื่องนี้จะกระทำได้โดยอาศัยอำนาจแห่งบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และในปัจจุบันนี้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็คือ มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลาย และการค้าวัตถุอันลามก พุทธศักราช 2471 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ผลที่สุดแล้วหากการใช้เสรีภาพในการสื่อสารและการประกอบธุรกิจสื่อทางเพศโดยมีเนื้อหาเป็นการทำลายหรือฝ่าฝืนศีลธรรมอันดีของประชาชนรวมทั้งเป็นการทำลายความสงบเรียบร้อยของสังคม ย่อมจะกระทำไม่ได้ โดยรัฐมีอำนาจในการบัญญัติกฎหมายเพื่อควบคุมการกระทำในลักษณะดังกล่าวได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพของสังคมไทยเป็นหลัก

การกล่าวอ้างถึงความทันสมัยของระบบอินเทอร์เน็ต โดยมีการปลุกกระแสแนวความคิดของการใช้เสรีภาพอย่างไม่มีข้อจำกัดนั้นไม่สามารถนำมาใช้กับสังคมไทยได้ทั้งหมด แต่ยังคงต้องมีหลักการในการจำกัดเสรีภาพในบางเรื่องไว้โดยเฉพาะเรื่องที่จะเป็นการทำลายศีลธรรมอันดีของประชาชนรวมทั้งความสงบเรียบร้อยของสังคมไทย

ปัญหาว่าเรื่องใดเป็นเรื่องที่จะเป็นการทำลายศีลธรรมอันดีของประชาชน รวมทั้งความสงบเรียบร้อยของสังคมไทย เป็นเงื่อนไขของการใช้เสรีภาพ แต่เงื่อนไขที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงเงื่อนไขหรือกรอบของการใช้เสรีภาพ โดยการกำหนดถึงความหมายหรือคำจำกัดความของคำว่า “สื่อลามกอนาจาร” จึงมีลักษณะเป็นนามธรรมมากกว่าเป็นรูปธรรม ดังนั้นการค้นหาลักษณะร่วมกันของสังคมถึงลักษณะของสื่อทางเพศที่ไม่สามารถเผยแพร่ได้ในสังคม และสื่อทางเพศที่สามารถเผยแพร่ได้อย่างเสรีและอย่างมีเงื่อนไขที่ชัดเจนย่อมจะเป็นสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่า

โดยสื่อทางเพศชนิดใดที่สังคมยอมรับหรือเห็นพ้องว่าไม่สามารถเผยแพร่ในสังคมได้ สื่อทางเพศชนิดนั้นย่อมไม่สามารถที่จะนำมาเป็นวัตถุของการเผยแพร่ในเว็บไซต์ตลอดจนไม่สามารถนำมาประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศบนอินเทอร์เน็ตได้

แต่หากสื่อทางเพศชนิดนั้นเป็นสื่อทางเพศที่สามารถเผยแพร่ในสังคมได้ ทั้งที่สามารถเผยแพร่ได้อย่างเสรี และอย่างมีเงื่อนไข ย่อมนำมาเป็นวัตถุของการประกอบการได้ ทั้งนี้ผู้ประกอบการจะต้องคำนึงถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ของการเผยแพร่ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสังคมด้วย

ทั้งนี้ในเรื่องที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายในการจำกัดเสรีภาพของการกระทำความผิดแล้วหากมีการฝ่าฝืน ย่อมต้องมีการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว แต่ทั้งนี้ในเรื่องเดียวกันนี้เอง การกระทำที่มีเนื้อหาไม่ได้เป็นการทำลายหรือฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือความสงบเรียบร้อยของสังคม การส่งเสริมการใช้เสรีภาพในเรื่องดังกล่าวยังมีความจำเป็นอยู่เช่นกัน ซึ่งต้องอาศัยกลยุทธิ์ที่เหมาะสมในการจัดการในเรื่องดังกล่าว

มาตรการในการปราบปราม

แนวคิดในการจัดการ

สื่อทางเพศที่เป็นวัตถุแห่งการประกอบการบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีทั้งสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์และไม่สร้างสรรค์ เป็นผลให้แนวทางของมาตรการในการจัดการนั้นแตกต่างกันไปตามแต่ลักษณะของสื่อทางเพศ กล่าวคือ

หากเป็นสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ต้องมีมาตรการในการปราบปรามผู้ประกอบการและสื่อทางเพศเหล่านั้นอย่างมีประสิทธิภาพ

แต่หากเป็นสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ การจัดการต่อผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็ควรมีลักษณะเป็นการส่งเสริมผู้ประกอบการ

ขณะเดียวกันเพื่อให้การแก้ปัญหาที่มีลักษณะของการจัดการเป็นไปแบบรอบด้าน จำเป็นต้องมีมาตรการในการป้องกัน ทั้งในเรื่องของการป้องกันที่ตัวบุคคล และที่ตัวสื่อ เพื่อเสริมประสิทธิภาพในการปราบปรามต่อสื่อทางเพศในเชิงที่ไม่สร้างสรรค์ ตลอดจนมีการเสริมมาตรการที่มีต่อการประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์

1. มาตรการในการปราบปรามต่อการประกอบการ

การจัดการต่อการประกอบการสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งมีเป็นจำนวนมาก มาตรการในการปราบปรามจึงเป็นมาตรการที่สำคัญเร่งด่วนเพื่อ

กำหนดให้สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์นั้นลดน้อยลง ในขณะเดียวกันก็เพื่อให้ผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์นั้นถูกดำเนินการในกระบวนการทางยุติธรรมทั้งในแง่ของความรับผิดชอบตามกฎหมายและความรับผิดชอบต่อสังคม

มาตรการในการปราบปรามต่อการประกอบการในธุรกิจสามารถแบ่งแยกได้เป็น 2 ลักษณะ กล่าวคือ

1.1 การปราบปรามที่ตัวสื่อ

การจัดระดับความรุนแรงของสื่อทางเพศ

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการแยกแยะลักษณะของสื่อทางเพศเพื่อจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหาสื่อทางเพศโดยแบ่งเป็น

ก. สื่อทางเพศในลักษณะใดที่สามารถเผยแพร่ได้อย่างเสรี กล่าวคือ สื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์

ข. สื่อทางเพศที่สามารถเผยแพร่ได้ภายใต้เงื่อนไขบางประการ ให้มีการเผยแพร่ได้แต่มีเงื่อนไขบางประการ โดยเฉพาะเรื่องอายุ หรือเรื่องเพศ เป็นต้น กล่าวคือ สื่อทางเพศในลักษณะของสื่อลามกอนาจารซึ่งเป็นเรื่องปกติในทางธรรมชาติเกี่ยวกับเรื่องเพศ หรือสื่อทางเพศที่เกี่ยวข้องกับวัตถุทางเพศ

ค. สื่อทางเพศในลักษณะใดที่ไม่สามารถเผยแพร่ได้อย่างเด็ดขาด ซึ่งเป็นสื่อทางเพศซึ่งสังคมไม่ยอมรับให้มีการเผยแพร่ได้ในสังคม ซึ่งหมายถึงสื่อทางเพศทั้ง 5 ประเภท ได้แก่ สื่อทางเพศที่มีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ เป็นวัตถุของการกระทำที่สื่อไปในทางการละเมิดทางเพศ สื่อทางเพศที่ได้มาจากการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น สื่อทางเพศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของการมีเพศสัมพันธ์ในครอบครัว สื่อทางเพศที่มีลักษณะหรืออยู่ในรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์แบบวิถถาวร และสื่อทางเพศที่เป็นสื่อกลางของการสินค้าวัตถุลามกอนาจารที่ไม่ได้มาตรฐาน

วิธีในการจัดการ

(1) มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหาของสื่อทางเพศ

(2) มีการตรวจตราเนื้อหาของสื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

(3) หากสื่อทางเพศเป็นสื่อทางเพศที่ไม่สามารถเผยแพร่ได้อย่างเด็ดขาดให้มีการปิดกั้นเว็บไซต์ที่มีลักษณะดังกล่าวโดยกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการปิดกั้นเว็บไซต์ดังกล่าว และมีการตรวจสอบการปิดกั้นเว็บไซต์ดังกล่าวว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่

องค์กรผู้รับผิดชอบ

ก. คณะกรรมการจัดระดับและกลั่นกรองเนื้อหา ในขณะนี้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ทำการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาระดับความรุนแรงของเนื้อหาของเว็บไซต์ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ เท่ากับเป็นการเริ่มต้นในกระบวนการจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหาของสื่อทางเพศ

คณะกรรมการชุดนี้ควรมีโครงสร้างขององค์กรที่มีจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนโดยองค์ประกอบหลักควรจะประกอบไปด้วย นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ทั้งนี้ คณะกรรมการดังกล่าวสามารถทำการประชุมผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้เลย กล่าวคือ เมื่อมีการแจ้งชื่อเว็บไซต์ที่เข้าข่ายระดับความรุนแรงที่ไม่สามารถเผยแพร่ได้หรือเผยแพร่ได้โดยมีเงื่อนไข จะมีการส่งรายชื่อเว็บไซต์เหล่านั้นไปยังคณะกรรมการเพื่อตรวจสอบเนื้อหาผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้เลยไม่ต้องเดินทางมาประชุม

ข. การติดตามตรวจสอบเนื้อหาของเว็บไซต์ จำเป็นต้องมีปรับปรุงคณะทำงานเฉพาะกิจ (Cyber Inspector Team : CIT) ให้เป็นการแกนหลักของการทำงานด้านการตรวจสอบเนื้อหาของเว็บไซต์ตามระดับของคณะกรรมการจัดระดับ และมีการขยายตัวเพิ่มจำนวนสมาชิกในระดับเอกชนเพื่อให้สามารถตรวจตราเนื้อหาเว็บไซต์ที่ปรากฏในสังคมไทยได้ครอบคลุมพื้นที่มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

1.2 การปราบปรามที่ตัวผู้ประกอบการ

การปราบปรามที่ผู้ประกอบการโดยตรง เป็นการเข้าไปจัดการที่ตัวผู้ประกอบการ ในฐานะเจ้าของเว็บไซต์ รวมตลอดถึงผู้ที่มีอำนาจในการบริหารจัดการเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์

วิธีการในการปราบปรามผู้ประกอบการ ต้องพิจารณาในปัญหา 4 ประการ กล่าวคือ

(1) เพิ่มประสิทธิภาพในด้านกฎหมายที่กำหนดฐานความผิดที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ควรมีบทบัญญัติที่ครอบคลุมถึงความรับผิดชอบของผู้ประกอบการในธุรกิจสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ทุกชนิด เพื่อให้กฎหมายมีความเป็นเอกภาพมากที่สุด รวมตลอดถึงอัตราโทษต้องมีความเหมาะสมกับความเสียหายต่อสังคม เพราะอัตราโทษเดิมนั้นไม่เหมาะสมกับความเสียหายที่ผู้เสียหายและสังคมได้รับ

(2) นอกจากนั้นแล้ว กฎหมายทางด้านวิธีบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวน สอบสวน และวิธีพิจารณาความในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมพยานหลักฐานในการพิสูจน์

ความผิดของผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการรับฟังพยานหลักฐานที่อยู่ในรูปของข้อมูลดิจิทัล

(3) การบังคับใช้กฎหมายต้องมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เมื่อมีการแจ้งแหล่งเว็บไซต์ที่เป็นเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่ไม่ได้ระดับหรือเป็นระดับที่ไม่สามารถเผยแพร่ในสังคมได้จากคณะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบเนื้อหาและระดับของเนื้อหาไปยังองค์กรที่เกี่ยวข้องในการจัดการก็คือ ตำรวจ จะต้องมีการดำเนินการปราบปรามเพื่อนำตัวผู้ประกอบการมาดำเนินคดีอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้อาจจะมีการกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการก็ได้

(4) การให้องค์ความรู้แก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการ เพื่อให้การจัดการมีประสิทธิภาพมากที่สุด บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการต้องมีความรู้ในเรื่องเทคโนโลยีเป็นอย่างดี กล่าวคือต้องมีการจัดการอบรมเพื่อพัฒนาองค์ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่อง ทั้งนี้ภาครัฐอาจจะเป็นเพียงผู้สนับสนุนด้านเงินทุนให้แก่ภาคเอกชนเพื่อให้มีการจัดอบรมหรือจัดสัมมนาทางวิชาการแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องรวมทั้งบุคคลทั่วไปโดยเฉพาะสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา

การปราบปรามที่ผู้ประกอบการโดยอ้อม โดยการสร้างความรับผิดชอบและความรับผิดชอบของผู้ประกอบการโดยอ้อม กล่าวคือ

ก. ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider : ISP) ในฐานะที่เป็นผู้ดูแลเส้นทางการเชื่อมต่อระบบอินเทอร์เน็ตระหว่างผู้ใช้กับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งเว็บไซต์ที่มีอยู่ในระบบอินเทอร์เน็ต เกือบทั้งหมดจะต้องผ่านผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตรายใดรายหนึ่งเสมอ

ข. การสื่อสารแห่งประเทศไทย และองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ในฐานะที่ผู้ให้บริการการเชื่อมต่อเข้ากับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตทั้งในระดับระหว่างประเทศ (International Gateway) โดย การสื่อสารแห่งประเทศไทย และระดับภายในประเทศ (Domestic Gateway) โดยองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย

เนื่องจากผู้ประกอบการโดยอ้อมทั้งสองกลุ่มเป็นต้นทางของการเชื่อมต่อเข้ากับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ที่ถูกเรียกดูจากผู้ใช้ในประเทศจะต้องผ่านผู้ประกอบการทั้งสองกลุ่ม ดังนั้น การสร้างความรับผิดชอบด้วยการสร้างระบบการกลั่นกรองเนื้อหาและตรวจตราเนื้อหาของเว็บไซต์ จึงมีความจำเป็น และหากการรอให้เกิดการสร้างควมรับผิดชอบไม่ทันต่อสภาพปัญหาที่อาจ จะต้องมีการสร้างความรับผิดชอบโดยการกำหนดเป็นกฎเกณฑ์เพื่อทำหน้าที่ในการจัดการต่อสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์เพื่อกำหนดความรับผิดชอบหากไม่ได้ปฏิบัติตามที่กฎเกณฑ์นั้น ๆ กำหนด เช่น การไม่ปิดกั้นเว็บไซต์ที่ผ่านกระบวนการตรวจสอบจากคณะกรรมการภายในเวลาที่กำหนดได้ เป็นต้น

2. มาตรการในการปราบปรามต่อผู้กระทำความผิด

มาตรการในการปราบปราม ได้แก่ การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด ซึ่งปัจจุบันเป็นอำนาจหน้าที่ของ ตำรวจ อัยการ และศาล อันประกอบไปด้วย

2.1 การจับกุมผู้กระทำความผิด ได้แก่ การสืบสวนและล่อซื้อเพื่อจับกุมผู้กระทำความผิด แม้มาตรการนี้จะทำได้ยากและไม่สามารถทำได้ทั้งหมด แต่ก็ยังเป็นมาตรการที่จำเป็นต้องกระทำ โดยปัจจุบันองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่คือ ตำรวจ อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า ตำรวจที่มีอยู่ในปัจจุบันเป็นตำรวจภาคพื้นดิน ที่ยังขาดความรู้ ความชำนาญ เกี่ยวกับความผิดทางด้านนี้โดยตรง

(1) การตั้งตำรวจอินเทอร์เน็ต (Cyber Police) ซึ่งมีบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญในเทคโนโลยี เพื่อคอยตรวจสอบ ลาดตระเวนการกระทำต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต ขณะเดียวกัน ก็ต้องมีความพร้อมและความรวดเร็วในการติดตามหาผู้กระทำความผิดเมื่อเกิดเหตุ

(2) การตั้งศูนย์ฮอตไลน์สายด่วน สำหรับการร้องเรียนหรือแจ้งเหตุเกี่ยวกับการกระทำที่เป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต โดยหลังจากที่แจ้งเหตุจะต้องมีการประสานงานไปยังองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งการติดตามผลการดำเนินการ

(3) การทำให้มนุษย์บนอินเทอร์เน็ตมีหนึ่งตัวตนเท่ากับมนุษย์ในโลกแห่งความเป็นจริงโดยการกำหนดรหัสประจำตัวของผู้ใช้ (User ID) เป็นอีกทางหนึ่งที่จะช่วยในการสืบหา และพิสูจน์ตัวผู้หาผู้กระทำความผิด

(4) เนื่องจากกฎหมายให้อำนาจในการปราบปรามผู้กระทำความผิดแก่รัฐเท่านั้น แต่จะเห็นว่ารัฐไม่สามารถที่จะดำเนินการทุกอย่างได้ทั้งหมด การให้อำนาจในการดำเนินการแก่ภาคเอกชนดังเช่น กรณีการสืบหาผู้กระทำความผิดของ www.pantip.com โดยรัฐเป็นผู้ควบคุมดูแล เป็นอีกทางหนึ่งที่จะสามารถทำได้

2.2 การลงโทษผู้กระทำความผิด เนื่องจากการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ตก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงแก่การกระทำในโลกแห่งความเป็นจริง ดังนั้น โทษที่ลงแก่ผู้กระทำความผิดจึงควรที่จะหนักกว่าการกระทำผิดในโลกแห่งความเป็นจริง โดยจะต้องทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหลาบจำ และไม่กลับมากระทำความผิดอีก

มาตรการในการป้องกัน

มาตรการในการป้องกัน ได้แก่ การจัดการต่อตัวการกระทำที่เป็นภัย ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะของการจัดการได้ตามลักษณะของการปรากฏตัว ดังนี้

1) การป้องกันภัยที่ปรากฏตัวผ่านทางเว็บไซต์ สามารถทำได้โดย

(1) การกำหนดระดับเนื้อหาเว็บไซต์ เพื่อให้เนื้อหาเหมาะสมกับอายุผู้เข้าชมเว็บไซต์ และเป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองในการดูแลบุตรหลาน โดยเบื้องต้นอาจนำการจัดระดับเว็บไซต์ของต่างประเทศมาเป็นตัวอย่าง แล้วจึงปรับให้เหมาะสมกับสังคมไทย

(2) การบล็อกเว็บไซต์ ในกรณีนี้พบว่าเว็บไซต์ใดเป็นภัยต่อมนุษย์ในสังคมไทย จึงไม่ควรให้มีการเผยแพร่เว็บไซต์ดังกล่าว วิธีการที่ดีที่สุดในการป้องกันการเข้าถึง คือการบล็อกเว็บไซต์การทำบัญชีดำเว็บไซต์ที่เป็นภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำ โดยจะต้องอาศัยความร่วมมือของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายเพื่อกำหนดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต กล่าวคือ หากเว็บไซต์ใดมีรายชื่ออยู่ในบัญชีดำหรือเว็บไซต์ที่เป็นภัย ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต จะต้องทำการบล็อกภายในระยะเวลาที่เหมาะสม เช่น ภายใน 3 วันหลังจากที่มีการใส่ชื่อไว้ในรายชื่อเว็บไซต์ที่เป็นภัย ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตรายใดไม่ดำเนินการจะต้องมีความรับผิดชอบ

(3) การสนับสนุนให้มีการป้องกันตนเองโดยการติดตั้งระบบกลั่นกรองเนื้อหาเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม โดยการติดตั้งทั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ที่บ้าน โรงเรียน ตลอดจนแหล่งให้บริการอินเทอร์เน็ต เช่น ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่

การป้องกันภัยที่ปรากฏตัวผ่านทางเกมออนไลน์ มาตรการที่ควรจะต้องดำเนินการคือ

(1) การกำหนดระดับเนื้อหาของเกม เพื่อให้เนื้อหาเหมาะสมกับอายุผู้เล่น และเป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองในการดูแลบุตรหลาน โดยอาจนำการจัดระดับเนื้อหาของเกมในต่างประเทศมาเป็นตัวอย่าง

(2) การสร้างจิตสำนึกในการรับผิดชอบต่อสังคมให้กับผู้ประกอบการ อันได้แก่ บริษัทผลิตและนำเข้าเกม ต้องกำหนดมาตรการในการควบคุมเวลาเล่นเกม เช่น การตรวจสอบอายุของผู้เล่นและกำหนดระยะเวลาในการเล่นเกมน ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ซึ่งเป็นแหล่งของการเล่นเกม ต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยการกำหนดเวลาที่เหมาะสมสำหรับเด็กในการเข้าใช้บริการ

(3) การป้องกันตนเอง โดยการสร้างภูมิคุ้มกันในเด็กและเยาวชน ให้รู้จักแบ่งเวลาแยกแยะระหว่างเกมกับโลกแห่งความเป็นจริง

การป้องกันภัยที่ปรากฏตัวผ่านทางกระดานข่าว เนื่องจากกระดานข่าวมีลักษณะที่แตกต่างกับเว็บไซต์ กล่าวคือ จะมีเฉพาะเพียงบางกระทู้เท่านั้นที่เป็นภัย จึงไม่สามารถทำการบล็อกเช่นเดียวกับเว็บไซต์ได้ ผู้ที่มีอำนาจในการจัดการต่อการกระทำความผิดบนกระดานข่าวได้คือเว็บมาสเตอร์ ดังนั้น เว็บมาสเตอร์ต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคม เช่น เว็บมาสเตอร์ของ pantip.com ที่มีทั้งการดำเนินการติดตั้งซอฟต์แวร์ป้องกันคำหยาบคาย และมีบุคลากรในการลาดตระเวนดูกระทู้ที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น โดยอย่างน้อยที่สุดที่เว็บมาสเตอร์จะสามารถทำได้ คือการลบกระทู้ที่ไม่เหมาะสมในกรณีที่มีการแจ้ง หากเว็บมาสเตอร์ไม่ให้ความร่วมมือ ก็จะต้องมีความผิด ดังนั้นในกรณีนี้จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายเพื่อกำหนดความผิดของเว็บมาสเตอร์ โดยเว็บมาสเตอร์อาจไม่จำ

เป็นต้องดำเนินการเช่นเดียวกับ www.pantip.com แต่เมื่อมีการแจ้งถึงความไม่เหมาะสมของกระทู้ใด เว็บมาสเตอร์จะต้องตรวจสอบและลบกระทู้ดังกล่าวภายในระยะเวลาที่เหมาะสมของกระทู้ใด เว็บมาสเตอร์จะต้องตรวจสอบและลบกระทู้ดังกล่าวภายในระยะเวลาที่เหมาะสมเช่น 3 วันหลังจากที่มีการแจ้ง หากไม่มีการดำเนินการใด เว็บมาสเตอร์จะต้องมีความผิด

2) การป้องกันภัยที่ปรากฏตัวผ่านทางอีเมลล์ และโปรแกรมการสนทนาหรือแชท

เนื่องจาก อีเมลล์ และโปรแกรมการสนทนาหรือแชท มีลักษณะเป็นสถานที่ส่วนตัว ผู้ที่จะเข้าใช้ได้จะต้องเป็นผู้ที่มีรหัสผ่านเท่านั้น การตรวจสอบการกระทำผิดผ่านทางโปรแกรมดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ดังนั้น วิธีการที่ดีที่สุดในการป้องกันการกระทำที่เป็นภัยจึงได้แก่ การป้องกันตัวเอง ทำได้โดยการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับคนในสังคม โดยองค์กรที่มีบทบาทในการสร้างภูมิคุ้มกัน คือ ครอบครัว และโรงเรียน

นอกจากนี้มาตรการในการแจ้งเตือนภัยยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทำ เพื่อให้คนในสังคมตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหา อันนำไปสู่ความร่วมมือในการจัดปัญหาจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ตาม มาตรการดังกล่าวเป็นเพียงการจัดการที่ปลายเหตุเท่านั้น มาตรการที่ดีที่สุดในการป้องกันภัย คือการสร้างจริยธรรม จิตสำนึก และค่านิยมที่ถูกต้องในการใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อไม่ให้เกิดการใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ซึ่งไม่ได้เป็นหน้าที่ของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เป็นหน้าที่ของทุกคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็น ครอบครัว โรงเรียน ชุมชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่จะต้องช่วยกันสร้างจริยธรรม จิตสำนึก และค่านิยมที่ถูกต้องดังกล่าว

มาตรการในส่งเสริม

ด้วยลักษณะของเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และการจัดการของภาครัฐที่มักจะเคลื่อนตัวช้ากว่าภาคเอกชนเสมอ ดังนั้นการส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการปัญหา และรัฐเป็นผู้กำกับดูแล น่าจะเป็นแนวทางที่เหมาะสมที่สุด

1. การส่งเสริมให้เกิดการรวมตัวของภาคธุรกิจ โดยการให้อำนาจแก่ภาคเอกชนในการควบคุมตนเอง และรัฐเป็นผู้กำกับดูแลอยู่ห่าง ๆ เมื่อใดที่ภาคเอกชนไม่สามารถควบคุมได้ รัฐจึงเข้ามาจัดการ การปล่อยให้ภาคเอกชนควบคุมตนเอง จะนำไปสู่การกำหนดมาตรการในการควบคุม ซึ่งมีลักษณะเป็นกฎหมายจารีตประเพณีที่ทุกฝ่ายยอมรับ สามารถบังคับใช้ได้จริงในสังคม

แม้ในปัจจุบัน ภาคธุรกิจได้มีการรวมตัวกัน ไม่ว่าจะเป็น สมาคมผู้ดูแลเว็บไทย ชมรมผู้ประกอบการร้านอินเทอร์เน็ตและเกมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทยและสมาพันธ์ผู้ประกอบการร้านอินเทอร์เน็ต แต่การรวมตัวดังกล่าวยังมีลักษณะเป็นการรวมตัวแบบหลวม ๆ

ไม่มีความเข้มแข็ง ภาคเอกชนจึงไม่มีอำนาจเพียงพอที่จะผลักดันให้เกิดการจัดการปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม

2. การส่งเสริมให้เกิดองค์กรเอกชนไม่แสวงกำไร เช่น องค์กรเอ็น จี โอ เข้ามาทำหน้าที่ในการแจ้งเตือนภัย ตรวจสอบปัญหาที่เกิดขึ้น ตลอดจนผลของการจัดการ หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นการสนับสนุนให้เกิด “ตำรวจสังคม (Social Police)” ซึ่งในที่สุดจะสามารถผลักดันให้เกิดการจัดการที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม อันนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชน

มาตรการในทางระหว่างประเทศ

เนื่องจากความมีอยู่ของปัญหามลพิษอินเทอร์เน็ตรมีลักษณะที่เป็นสากล การแก้ไขปัญหาก็ทำได้โดยรัฐใดรัฐหนึ่งไม่ได้ ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างรัฐ มาตรการในทางระหว่างประเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเริ่มดำเนินการโดยไม่ชักช้า

3. มาตรการการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต

3.1 มาตรการกฎหมายในการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต

กฎหมายที่ให้อำนาจตำรวจในการดำเนินคดีกับผู้ละเมิดเกี่ยวกับเนื้อหาอินเทอร์เน็ตนั้นปัจจุบันยังไม่มีจึงจำเป็นต้องทำการอ้างอิงจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่เดิม เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมที่ปรากฏอยู่ในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมักจะเป็นในส่วนของสื่อลามกอนาจารเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งการพิจารณาในทางกฎหมายต้องทำความเข้าใจก่อนว่าสื่อลามกอนาจาร คืออะไร

เนื้อหาลามกอนาจาร-นิยามตามกฎหมาย จากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 และการตีความตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาได้ให้ความหมายของคำว่า “ลามก” หมายถึงสิ่งที่พบเห็นมีความรู้สึกซึ่งน่าอึดอัดขัดสี น่าอัปยศซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงออกในรูปของภาพเปลือยมนุษย์ ภาพอวัยวะเพศหญิงและชายหรือภาพการร่วมเพศที่มีจุดประสงค์ในเรื่องของความใคร่ทางกามารมณ์ส่วนคำว่า “อนาจาร” หมายถึงการประพฤตินอกแบบในลักษณะที่ไม่สมควรทางเพศ การฝ่าฝืนต่อศีลธรรมอันดี การกระทำอันความขายหน้าต่อธารกำนัล รวมความของคำว่า “สื่อลามกอนาจาร” จึงหมายถึงสื่อในทุกรูปแบบที่ปรากฏให้เข้าใจในทางยั่วยุกามารมณ์ ทำให้ค่าของศีลธรรมอันดีลดลง ทั้งยังละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย

ดังนั้น การนำเสนอ เนื้อหาที่เป็นสื่อลามกอนาจารจึงเป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกหรือปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 279 และ 287

นอกจากความผิดเรื่องสื่อลามกอนาจาร สำหรับความผิดอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมประเภทต่าง ๆ ก็ได้มีการนำกฎหมายที่มีอยู่มาใช้เพื่อพิจารณาความรับผิดของบุคคล เช่น การละเมิดลิขสิทธิ์ หมิ่นประมาท การพนัน เป็นต้น

ส่วนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลเนื้อหาสื่ออินเทอร์เน็ตและจะมีการบังคับใช้ในปัจจุบัน ได้แก่ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีเนื้อหาที่กำหนดฐานความคิดและเนื้อหาในการควบคุมสื่อลามกอาจารย์ในอินเทอร์เน็ตไว้ ดังนี้

มาตรา 14 ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

(2) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

(3) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(5) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)

มาตรา 15 ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตาม มาตรา 14

มาตรา 16 ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยสุจริต ผู้กระทำไม่มีความผิด

ความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าผู้เสียหายในความผิดตามวรรคหนึ่งตายเสียก่อนร้องทุกข์ ให้บิดา มารดา คู่สมรส หรือบุตรของผู้เสียหายร้องทุกข์ได้ และให้ถือว่าเป็นผู้เสียหาย

3.2 มาตรการในการป้องกันเพื่อมิให้มีการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ในมาตรการนี้หน่วยงานภาครัฐได้จัดทำเพื่อป้องกันการเข้าถึงสื่อดังกล่าวใน 4 มาตรการ ได้แก่

- 1) มาตรการในการปิดกั้นเว็บไซต์เพื่อป้องกันการเข้าถึงเว็บไซต์ ลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต
- 2) มาตรการในการจัดระดับเนื้อหาสื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
- 3) มาตรการในการประชาสัมพันธ์องค์ความรู้เพื่อให้ประชาชนมีองค์ความรู้ในการจัดการต่อปัญหาด้วยตนเอง

4) มาตรการในการป้องกันโดยการสนับสนุนด้านงบประมาณ

- มาตรการในการปิดกั้นเว็บไซต์เพื่อป้องกันการเข้าถึงซึ่งเว็บไซต์สื่อลามก อนาจารบนอินเทอร์เน็ต เป็นมาตรการที่ถูกจัดขึ้นโดยองค์กรในส่วนที่ทำหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย เพราะองค์กรที่จัดทำมาตรการต่าง ๆ เพื่อมีวัตถุประสงค์ในการปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ที่มีสื่อลามกอนาจารจะต้องเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเพื่อดำเนินการมิให้สื่อลามกอนาจารนั้น ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่ผ่านมาจากการดำเนินการมิให้สื่อลามกอนาจารนั้นปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ที่ผ่านมาจากการดำเนินงานของกระทรวงคมนาคม ในการประชุมของคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ (กสทช.) โดยมี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี เป็นประธานได้พิจารณารอบนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศของประเทศไทย ปี 2544-2554 (ไอที 2010) โดยมีมติให้ดำเนินการมาตรการเร่งด่วนเกี่ยวกับการเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมทางอินเทอร์เน็ต โดยมอบหมายให้กระทรวงคมนาคมกำหนดให้การสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) และองค์การโทรศัพท์ แห่งประเทศไทย ระบุเงื่อนไขเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้บริการอินเทอร์เน็ตที่อยู่ในประเทศไทยเพื่อให้มีการปิดกั้นเว็บไซต์เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร และเว็บไซต์การพนัน จำนวนทั้งสิ้น 38 เว็บไซต์

ต่อจากนั้นแล้วเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2546 กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้จัดตั้งได้ตั้งคณะทำงานเฉพาะกิจ (CIT : Cyber Inspector Team) ทำหน้าที่กลั่นกรองเว็บไซต์และส่งรายชื่อเว็บไซต์ที่ผิดศีลธรรมหรือผิดกฎหมายให้ศูนย์วอร์ทช์ ด็อก (Watch Dog) ของการสื่อสารแห่งประเทศไทย (กสท.) เพื่อแจ้งให้ผู้บริการอินเทอร์เน็ต ปิดกั้นไม่ให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถเรียกเข้าได้ โดยคณะทำงานเฉพาะกิจ จะส่งรายชื่อเว็บไซต์ที่ผิดกฎหมายให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ปปง.) สำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือ

สำนักข่าวกรองแห่งชาติแห่งชาติพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้วแต่กรณี หากคณะทำงานเฉพาะกิจ สุ่มตรวจสอบว่าสามารถเรียกเข้าเว็บไซต์ผ่านผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตรายใดได้ให้แจ้งศูนย์วอท์ซ ด็อก ของการสื่อสารแห่งประเทศไทย เพื่อดำเนินการปิดบริการผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตรายนั้นเป็นเวลา 5 วันสำหรับการแจ้งครั้งแรก และดำเนินการยกเลิกสัญญาสำหรับการแจ้งครั้งที่ 2

- มาตรการในการจัดระดับเนื้อหาสื่อทางเพศที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นการจัดระดับความรุนแรง ความเหมาะสมของเนื้อหาที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหน่วยงานที่มีการเคลื่อนไหวก็คือ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่หลักในการบังคับใช้กฎหมาย ที่ผ่านมากกระทรวงฯ ได้มีการจัดการต่อปัญหาสื่อทางเพศบนอินเทอร์เน็ต โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้มีการประชุมเพื่อผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตปฏิบัติตามมาตรการจัดระเบียบการให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยตั้งคณะกรรมการตัวแทนจาก 3 ฝ่ายควบคุมดูแลจัดการเว็บไซต์นอกรีต ประกาศนโยบายให้ผู้บริการอินเทอร์เน็ตทุกรายยกเลิกบริการเว็บไซต์ที่เข้าข่ายผิดกฎหมาย 3 ประเภท คือ

1. เว็บไซต์ระดับ เอ็กซ์ (X-Rate) ได้แก่ เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาและรูปภาพในเชิงลามกอนาจารก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย แก่ศีลธรรมอันดีงาม ตลอดจนเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเป็นภัยต่อสังคม เช่น เว็บไซต์ขายอาวุธสงคราม หรือลัทธิประหลาด เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพด้วย

2. เว็บไซต์ระดับ อาร์ (R-Rate) หมายถึง เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม แต่ไม่ร้ายแรงเท่ากับระดับเอ็กซ์ ซึ่งจะเป็นเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับเยาวชน

3. เว็บไซต์ระดับ พีจี (PG Rate) คือเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาเข้าข่ายที่เยาวชน ต้องรับสารภายใต้ความควบคุมของปกครอง ในการใช้คำแนะนำการบริโภคข่าวสารโดยคณะกรรมการจะเป็นแกนหลักในการควบคุมดูแลและหามาตรการการจัดการกับเว็บไซต์เหล่านี้พร้อมกับให้ผู้บริการอินเทอร์เน็ต ทั้ง 18 รายช่วยตรวจสอบว่าเว็บไซต์ไหนเข้าข่ายผิดกฎหมายทั้ง 3 ประเภท ผู้บริการอินเทอร์เน็ต จะต้องดำเนินการยกเลิกให้บริการเว็บไซต์เหล่านั้นทันที

- มาตรการในการประชาสัมพันธ์องค์ความรู้เพื่อให้ประชาชนมีองค์ความรู้ในการจัดการต่อปัญหาด้วยตนเอง โดยที่สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติหรือ สวทช.(National Information Technology Committee Secretarial : NITC) กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้จัดทำใน 2 ลักษณะ กล่าวคือ

1. จัดตั้งศูนย์ประสานงานการรักษาความปลอดภัยคอมพิวเตอร์ ประเทศไทย (THAICERT : Thai Computer Emergency Responds Team) ขึ้น เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดความปลอดภัยในการใช้ระบบคอมพิวเตอร์และเครือข่ายของประเทศด้วย จึงนำ

จะเป็นจุดเริ่มต้นทั้งทางวิชาการและทางปฏิบัติที่จะให้การสนับสนุนแก่การทำงานของหน่วยงานทางด้านกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ ในอันที่จะป้องกัน ปราบปรามและต่อต้านอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ที่กำลังคุกคามสังคมอย่างเจ็บ ๆ แต่ก่อให้เกิดผลอย่างร้ายแรงในขณะนี้ได้

2. จัดทำโครงการรณรงค์เพื่อส่งเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการใช้อินเทอร์เน็ตให้กับผู้ใช้ เช่น เรื่องของการจัดทำเป็นหนังสือประชาสัมพันธ์เรื่อง “ทำอย่างไรได้บ้างกับปัญหาฟลามก และการล่อลวงบนอินเทอร์เน็ต” โดยมีเรื่องของศิลปินป้องกันตัว 7 ประการสำหรับเยาวชนใช้อินเทอร์เน็ต

- มาตรการในการป้องกันโดยการสนับสนุนด้านงบประมาณ มีสำนักงานกองทุน สนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ (สสส.) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีใช้ส่วนราชการ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของนายกรัฐมนตรี จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พ.ศ. 2544 ได้สนับสนุนงบประมาณแก่สมาคมผู้ดูแลเว็บไทยซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนเพื่อจัดทำโครงการอินเทอร์เน็ตสีขาวเพื่อเยาวชนผ่านทางเว็บไซต์ www.thaicleanet.com เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสื่อทางเพศที่เหมาะสมกับสังคมตลอดจนพิชภัยจากสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ตว่ามีผลอย่างไรเป็นต้น (<http://www.manager.co.th/cyberbiz/ViewNews.asp?NewsID=4622706734537>, 2546)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าถึงแม้ปัญหาภัยคุกคามทางเพศที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ตจะซับซ้อน และยากต่อการป้องกันและแก้ไขแต่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลาย ก็ยังมีความพยายามที่จะหามาตรการ เพื่อบรรเทาความรุนแรงของปัญหาสังคมให้น้อยลง รวมไปถึงการดึงทุกฝ่ายให้เข้ามามีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชน ซึ่งจะทำให้การป้องกันภัยคุกคามที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงน้อยลง รวมถึงการสร้างจิตสำนึกให้กับเด็กและเยาวชน โดยการสอดแทรกคุณธรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศนี้ด้วยเพื่อที่เด็กจะสามารถแยกแยะได้ว่าอะไรควรและอะไรไม่ควร ซึ่งจะส่งผลที่ดีต่อเด็กและเยาวชนเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไป

3.3 การปิดกั้นและกลั่นกรองเนื้อหาในอินเทอร์เน็ต

การปิดกั้นและกลั่นกรองเนื้อหาในอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นการปฏิบัติเพื่อตรวจสอบข้อมูลที่อยู่ในอินเทอร์เน็ตว่ามีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมอยู่หรือไม่ โดยมีรูปแบบการปิดกั้น ดังนี้

1) การปิดกั้นโดยภาครัฐ

การปิดกั้นเนื้อหาในลักษณะนี้เป็นวิธีที่ใช้กันมากในประเทศที่มีลักษณะการปกครองแบบอำนาจนิยม และมีการควบคุมสื่อสารมวลชนอย่างเข้มแข็ง การปิดกั้นมักจะทำในระดับเครือข่ายใหญ่ เช่น ระดับเกตเวย์ (Gateway) ของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศ ซึ่งในลักษณะดังกล่าวมักจะเป็นผลจากนโยบายหรือมาตรการของภาครัฐ เช่น ในประเทศจีน เครือข่าย

อินเทอร์เน็ตจะถูกออกแบบให้มีลักษณะรวมศูนย์โดยจะวางเครือข่ายโยงใยผ่านเกตเวย์ ในเมืองใหญ่ ๆ เพียงไม่กี่แห่ง ทำให้สะดวกต่อการปิดกั้นเนื้อหาจากภายนอก ทั้งนี้รัฐบาลจีนจะใช้เกณฑ์กว้าง ๆ ในการเลือกปิดกั้นเนื้อหาโดยพิจารณาจากเนื้อหาที่เข้าข่าย “ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี” ในทำนองเดียวกัน ประเทศสิงคโปร์ควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตโดยใช้เกณฑ์และหน่วยงานในการกำกับดูแลเดียวกับหน่วยงานที่ดูแลเนื้อหาในวิทยุและโทรทัศน์ คือ Singapore Broadcasting Authority (SBA)

ในประเทศไทย กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารก็ได้มีการร่วมมือกันกับเจ้าของเว็บไซต์จัดทำโครงการไซเบอร์ คลีน (Cyber Clean) เพื่อให้การแก้ไขภัยอินเทอร์เน็ตที่มีภาพลามกอนาจารและเนื้อหาสาระที่ไม่เหมาะสมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลทางกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้พัฒนาไซลูชั่น ไอ ซี ที ไซเบอร์ คลีน ที่จะมาเฝ้าระวังและแก้ไขปัญหาภัยคุกคามทางเพศจากอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ครอบคลุมการทำงานและเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2) การปิดกั้นแบบการรับแจ้งเหตุและการปิดกั้น

นอกจากลักษณะการปิดกั้นที่เป็นมาตรการของภาครัฐโดยตรงแล้ว การปิดกั้นอาจเกิดขึ้นโดยการแจ้งเหตุจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ประสบพบเห็นเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมโดยแจ้งเข้าไปที่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตหรือที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ เช่น ตำรวจกระทรวงการสื่อสาร เป็นต้น ทั้งนี้เมื่อทางผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ได้รับการแจ้งเหตุแล้วก็ควรที่จะตรวจสอบดูว่าเนื้อหานั้นไม่เหมาะสมจริงหรือไม่ ในระดับใด หากเข้าข่ายที่ผิดกฎหมาย ทางผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ก็ควรที่จะทำการปิดกั้น เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อผู้ที่เป็นสมาชิกของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เนื้อหาที่ไม่ผิดกฎหมายแต่อาจมีอันตรายจากความไม่เหมาะสมต่าง ๆ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต อาจไม่ทำการปิดกั้นด้วยตนเอง แต่มอบให้อยู่ในวิจารณญาณของสมาชิกผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ที่จะพิจารณาเองว่าควรกลั่นกรองหรือไม่โดยทั่วไป การปิดกั้นลักษณะนี้ จะทำร่วมกับการกลั่นกรองโดยใช้ผู้ใช้และกลไกอื่น ๆ เช่น จรรยาบรรณ กฎ กติกา มารยาท และสายด่วน เป็นต้น

3) การกลั่นกรองในระดับผู้ใช้

การกลั่นกรองในระดับผู้ใช้ จำเป็นต้องอาศัยการแบ่งประเภทเนื้อหาหรือการจัดอันดับหรือเรตติ้ง (rating) ประสิทธิภาพการกลั่นกรองจะสูงเพียงใดก็ขึ้นกับประสิทธิภาพของระบบการแบ่งประเภทเนื้อหาซึ่งลักษณะทางเทคนิคที่มีความสำคัญมากก็คือ ศัพท์ที่ใช้และความเที่ยงตรงรัดกุมทางภาษาในการอธิบายเนื้อหา เกณฑ์และระดับขั้นทางเทคนิคในการกลั่นกรองระบบการกลั่นกรองที่ดีควรคำนึงถึงประโยชน์และควรมีส่วนร่วมจากสามฝ่ายคือ ผู้ให้บริการ

อินเทอร์เน็ต ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต และผู้ให้บริการเนื้อหาเว็บไซต์ โดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตและผู้ให้บริการเนื้อหาควรมีแรงจูงใจในการ จัดอันดับและอธิบายเนื้อหาของตนไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาประเภทใดและผู้ใช้ก็ควรจะเข้าถึงและมีความเชื่อถือเชื่อมั่นในระบบกลั่นกรองนั้น ๆ ด้วย

ทั้งนี้เนื้อหาอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อระดับโลก ผู้เกี่ยวข้องจึงควรที่จะพยายามหา ศัพท์ในการกลั่นกรอง (ทั้งที่ใช้ในระบบเรตติ้งและโปรแกรมกลั่นกรอง) ที่เป็นที่ยอมรับและเข้าใจได้ ในระดับสากล เพื่อที่ว่าระบบกลั่นกรองที่ต่างกัน จะสามารถทำงานร่วมกันและสื่อสารกันได้ต่อไป ในอนาคต เนื้อหาทางอินเทอร์เน็ตที่ไม่ผิดกฎหมายแต่อาจเป็นอันตราย จากการศึกษาเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของคนใน 3 ประเทศ คือ เยอรมัน สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย พบว่ามีทัศนคติที่ แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเกี่ยวกับประเด็น “เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมและควรจะถูกปิดกั้นกลั่นกรอง” โดยกลุ่มตัวอย่างคนเยอรมันจะเห็นได้ว่าข้อความที่เป็นการดูถูกเหยียดหยามเผ่าพันธุ์ควรจะถูกปิด กั้นกลั่นกรองมากที่สุด (79%) แต่ไม่เห็นภาพโป๊เปลือยควรจะถูกปิดกั้นเท่าใด (13%) ขณะที่ กลุ่มตัวอย่างคนอเมริกัน จะมีความอ่อนไหวมากกว่าเกี่ยวกับภาพโป๊เปลือย (43%) และกลุ่มตัวอย่าง ของออสเตรเลียประมาณ (53%) เห็นว่าควรมีการปิดกั้นการทำถึงเนื้อหาลามกอนาจารและมีนัยยะ ทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง

ด้วยเหตุนี้การออกแบบโปรแกรมกลั่นกรอง จึงควรที่จะเปิดกว้างให้ผู้ ใช้สามารถเลือกได้ด้วยตนเองว่าจะปิดกั้นหรือเปิดรับเนื้อหาประเภทใด โดยมีการแบ่งประเภทที่รัดกุม โปร่งใสเป็นแนวทางพื้นฐานสำหรับการตัดสินใจ

3.4 กฎ กติกา มารยาท

ไซเบอร์สเปซหรือพื้นที่ที่ผู้คนเข้ามาแลกเปลี่ยน สื่อสารและทำกิจกรรมร่วมกัน บนอินเทอร์เน็ตนั้น ประกอบขึ้นด้วยพื้นที่หรือชุมชนย่อย ๆ อีกมากมายซึ่งจะแตกต่างกันไปตาม วัตถุประสงค์ร่วมของการสื่อสารและกิจกรรมนั้น ๆ เช่น เพื่อการพาณิชย์หรือเพื่อสนองความพึงพอใจ และความสนใจของผู้ใช้ตามหัวข้อการสื่อสารต่าง ๆ ในพื้นที่หรือชุมชนเหล่านี้ทั้งในระดับย่อยและ ระดับเครือข่ายใหญ่ จะมีค่านิยมร่วมกันที่กำหนดลักษณะการประพฤติปฏิบัติต่อกันในพื้นที่นั้น ๆ ว่าสิ่งใดควรไม่ควร “กฎ กติกา มารยาท” ซึ่งจะเป็นกลไกกำกับดูแลพฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ของ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนี้จะมีทั้งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันทั่วไป หรือที่เป็นกฎอย่างเป็นทางการ กฎ กติกา มารยาท ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี สำหรับชาวผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไปรู้จักกันในนามของ จรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต จุดมุ่งหมายของ จรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต คือเพื่อ ปลุกฝังวิธีการใช้อินเทอร์เน็ตและเพื่อตอกย้ำให้มีการทำตามกฎระเบียบอื่น ๆ ที่ได้มีการบัญญัติไว้ ในพื้นที่ต่าง ๆ ทางสังคม

ในหลาย ๆ ประเทศ โดยเฉพาะในประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้าในอเมริกาเหนือและยุโรปได้มีการบรรจุ Netiquette เข้าไว้ในบทเรียนในโรงเรียน ทั้งนี้สถาบันการศึกษามีความตั้งใจที่จะให้เด็กและเยาวชนนำเอาจรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ไปปรับใช้กับสถานการณ์นอกโรงเรียนด้วย บรรทัดฐานของจรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต จึงพัฒนาอยู่บนความสมัครใจหรือการกำกับดูแลตนเองภายในชุมชนหรือพื้นที่ทางอินเทอร์เน็ตหนึ่ง ๆ หรือกลุ่มทางสังคมหนึ่ง ๆ

ในบทบาทของชุมชนหรือกลุ่มทางสังคมที่แยกย่อยออกไปจรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต จะถูกปรับให้มีบรรทัดฐานอยู่บนแนวทางที่พัฒนาร่วมกันของชุมชนหรือกลุ่มทางสังคมนั้น ๆ ตัวอย่างเช่น จรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในโรงเรียนจะเป็นการวางกฎ กติกา มารยาทเกี่ยวกับการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ลักษณะเนื้อหาที่สามารถเข้าถึงได้โดยกลุ่มนักเรียนที่จะแตกต่างกันไปตามวัย การผนวกผู้ปกครองเข้ามาเป็นผู้ช่วยกำกับดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก ตลอดจนการปกป้องสิทธิส่วนบุคคล การป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ การดาวน์โหลดเนื้อหาต่าง ๆ อย่างมีความรับผิดชอบเพื่อไม่ให้เกิดการใช้งานมากเกินไปกีดบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของโรงเรียน ตลอดจนวิธีการป้องกันตัวเอง (เด็กและเยาวชน) จากภัยและความเสี่ยงต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต

3.5 สายด่วน

สายด่วน คือกลไกการสื่อสารระหว่างผู้ใช้กับองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (เช่น ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต หน่วยงานของรัฐที่สอดส่องดูแลเรื่องเนื้อหาอินเทอร์เน็ต และตำรวจ เป็นต้น) ซึ่งสามารถเป็นทั้งกลไกทางเทคโนโลยี (โทรศัพท์ โทรสาร อีเมล เว็บไซต์) หรือเป็นกลไกทางองค์กร (ในรูปของหน่วยงานที่มีกำลังพลเฉพาะและมีหน้าที่รับผิดชอบชัดเจน) ก็ได้จุดประสงค์หลักของการมีสายด่วนก็คือ เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่า (ในกรณีที่สามารถทำได้) จะมีการพยายามเยียวยาแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ผิดกฎหมายจากผู้ใช้ต่อหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย และอุตสาหกรรมอินเทอร์เน็ตแต่จากประสบการณ์ที่แวดลอมการแพร่กระจายอย่างรวดเร็วของอินเทอร์เน็ตในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก สายด่วน ได้ขยายบทบาทครอบคลุมไปถึงการเป็นตัวกลางทั้งข้อมูลข่าวสาร ระหว่างผู้ใช้ ผู้ให้บริการเนื้อหา กลุ่มที่กำกับดูแลตนเอง องค์กรที่ให้บริการด้านการจัดอันดับและกลั่นกรองเนื้อหาและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ทั้งนี้ สายด่วน สามารถจะดำเนินการโดยภาคอุตสาหกรรมเอกชน ภาครัฐ หรือ ภาคประชาสังคมก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม สายด่วนจะต้องมีอยู่ และประชาชนควรจะทราบถึงการมีอยู่ของ สายด่วน ผ่านช่องทางการสื่อสารทั้งอินเทอร์เน็ตเองและสื่อสารมวลชนดั้งเดิมที่สำคัญ สายด่วนจะต้องเปิดให้เข้าถึงได้ตลอด 24 ชั่วโมง ประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นการจัดตั้งขึ้นโดยภาครัฐไม่ว่าจะเป็นสายด่วน 1315 ของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และ การสื่อสารแห่งประเทศไทย โดยสายด่วนต่าง ๆ มีหน้าที่หลักในการรับแจ้งเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมเป็นหลักไม่ได้มีการแนะนำเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขปัญหา

ดังเช่นสายด่วนที่มีในต่างประเทศนอกจากนั้นยังมีความร่วมมือระหว่างกระทรวงต่าง ๆ โดยมีกระทรวงสาธารณสุขเป็นตัวกลางในการบริการสายด่วนเพื่อเด็กและเยาวชน 1387 ที่จัดทำขึ้นเพื่อรับปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเด็กในทุก ๆ เรื่องรวมถึงเนื้อหาในอินเทอร์เน็ตที่อาจส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน

3.6 การรู้เท่าทันสื่อ

ด้วยสื่ออินเทอร์เน็ตเป็นสื่อใหม่ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยจำนวนมากยังขาดความเข้าใจถึงภัยอินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้ที่มีบทบาทในการกำกับดูแลอินเทอร์เน็ตในหลาย ๆ ส่วนจึงพยายามที่จะสร้างความรู้ความเข้าใจเพื่อเป็นเกราะป้องกันตัวให้แก่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตในเชิงสร้างสรรค์ได้แก่ เนคเทค สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สมาคมผู้ดูแลเว็บไทย ซึ่งได้จัดทำเว็บไซต์สีขาวเพื่อเยาวชนเพื่อดูแลเรื่องนี้เป็นการเฉพาะ นอกจากนั้นก็ยังมีเอ็น จี โอ ต่างประเทศ มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก (ECPAT) และเครือข่ายนักวิชาการและ เอ็น จี โอ ในไทยที่มีความพยายามในการสร้างความรู้เท่าทันสื่อให้แก่ประชาชนเช่นเดียวกัน

ดังนั้น การสร้างการรู้เท่าทันอินเทอร์เน็ตสามารถทำได้โดยผ่านกระบวนการทางการศึกษาที่เป็นทางการในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ตลอดจนกระบวนการทางนโยบายเพื่อส่งเสริมให้เกิด “วัฒนธรรมในการใช้อินเทอร์เน็ต” ที่แพร่กระจายกว้างขวางที่สุด ทั้งนี้ การเสริมสร้างการรู้เท่าทันสื่อโดยเฉพาะในเด็กและเยาวชนจำเป็นต้องเพิ่มแง่มุมเกี่ยวกับความปลอดภัยภัยคุกคามทางเพศแบบออนไลน์ เข้าไปด้วย เพื่อให้เด็กและเยาวชนรู้เท่าทันภัยอันตรายและความเสี่ยงที่จะมาจากภัยคุกคามทางเพศบนอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงการหน้าที่ดังกล่าวควรจะเป็นความร่วมมือระหว่างหลาย ๆ ฝ่าย นับแต่ครอบครัว (ผู้ปกครอง) ภาคการศึกษา (สถาบันการศึกษา/ครู) ภาคนโยบาย (รัฐบาล) และภาคอุตสาหกรรม (องค์กรเอกชน/ผู้ประกอบการ) ตลอดจนภาคสื่อสารมวลชน (สื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์) ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาและประสานงานโดยมีการสื่อสารถึงกันระหว่างภาคส่วนอย่างสม่ำเสมอควบคู่กับการรณรงค์ให้ข้อมูลความรู้แก่สังคมต่อไป

บทบาทหน้าที่และมาตรการในการปราบปรามสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ของสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

สำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สทส.)

มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการควบคุม ตรวจสอบ แนะนำ หน่วยงานในสังกัดให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดำเนินการบริหารงานบุคคล การเงิน การงบประมาณ การพัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดำเนินการเกี่ยวกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและระบบสื่อสารของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นศูนย์กลางในการศึกษา ควบคุมดูแล วิเคราะห์ระบบสารสนเทศและระบบสื่อสารให้ทุกหน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ติดตั้ง ปรับปรุง ซ่อมแซม วิจัยและพัฒนา สนับสนุน และให้คำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาเครื่องมือสื่อสารและอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้แก่ข้าราชการตำรวจ พนักงานราชการ และลูกจ้างในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สนับสนุนการสืบสวนสอบสวนคดีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นำนโยบายทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมาดำเนินการให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ดำเนินการเกี่ยวกับงานทะเบียน ประวัติ อาชญากร การจัดเก็บสารบบลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องหา และบุคคลตลอดจนการตรวจสอบประวัติการกระทำผิดของ ผู้ต้องหา บุคคล ดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจสอบการกระทำผิดกฎหมายโดยใช้เครื่องมือเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นฝ่ายอำนวยการในการกำหนดยุทธศาสตร์ให้กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการวางแผน ควบคุม ตรวจสอบ ให้คำแนะนำ และเสนอแนะการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของกองบัญชาการและหน่วยงานในสังกัด ปฏิบัติงานร่วมกัน หรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งแบ่งส่วนราชการออกเป็น ดังนี้

1. ฝ่ายอำนวยการ (อก.สทส.)
2. ศูนย์ตรวจสอบและวิเคราะห์การกระทำผิดทางเทคโนโลยี (ศตท.)
3. ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง (ศทก.)
4. กองทะเบียนประวัติอาชญากร (ทว.)
5. กองตำรวจสื่อสาร (สส.)

บทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

1. ศูนย์ตรวจสอบและวิเคราะห์การกระทำผิดทางเทคโนโลยี (ศตท.) ประกอบไปด้วยกำลังพลทั้งหมด 34 คน มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับพิสูจน์ ตรวจสอบ และการสืบสวน และแก้ปัญหาทางคดีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่เกิดขึ้น ป้องกันการบุกรุกทางด้านเครือข่ายของระบบสารสนเทศและการสื่อสารสนับสนุนผู้ใช้งานและหน่วยงานอื่น ๆ ทางด้านคดีเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยมีรายละเอียดการปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้

1.1 ตรวจสอบข้อมูล หาข่าว รับแจ้งบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลการกระทำผิด รวมทั้งสอดส่องดูแลและติดตามความผิดปกติต่าง ๆ ที่น่าสงสัยหรืออาจก่อให้เกิดอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

1.2 สืบสวนทางด้านเทคนิคคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลผู้กระทำผิดแล้วส่งให้หน่วยปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการสืบสวน จับกุม สอบสวนดำเนินคดี

1.3 ปฏิบัติการพิเศษ ปฏิบัติคดีที่ได้รับมอบหมายเพื่อสืบสวนในเชิงลึก ฝ้าระวังปฏิบัติการนอกสถานที่ รวมทั้งปฏิบัติการโต้ตอบในเชิงรุกบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เพื่อปราบปรามระงับความเสียหายอย่างเด็ดขาด รวดเร็ว ของการกระทำในลักษณะอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

1.4 วิเคราะห์ข้อมูล ตรวจพิสูจน์หลักฐานของกลาง ให้การสนับสนุนแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการสอบสวนจับกุมผู้กระทำความผิด

1.5 ดูแล ควบคุม การใช้งานเครื่องมือ อุปกรณ์พิเศษต่าง ๆ ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพงานสืบสวนและปราบปราม

1.6 รับผิดชอบในการจัดทำและดูแลเว็บไซต์ของหน่วยงาน

1.7 ดูแลระบบรักษาความปลอดภัยบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และติดตามข่าวสารศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ รวมทั้งให้คำแนะนำแก่หน่วยงานอื่น

1.8 สร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ดูแลเว็บไซต์และผู้ใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อแสวงหาความร่วมมือแลกเปลี่ยนข่าวสารและความคิดเห็น

1.9 ควบคุม ตรวจสอบ และหามาตรการป้องกันภัยจากการใช้อินเทอร์เน็ต เช่น ไวรัส แยกเกอร์ ฯลฯ

1.10 สืบค้นข้อมูลในระบบเครือข่ายและรวบรวมจัดทำประวัติผู้กระทำผิดทางด้านอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

1.11 แสวงหาแหล่งความรู้ ข้อมูล ซอฟต์แวร์ ที่ช่วยในการสืบสวน รวมทั้งวิเคราะห์ข้อดีข้อเสียวิธีป้องกัน เพื่อให้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานอื่นสามารถนำไปใช้งานและพัฒนาระบบงานที่ช่วยในการสืบสวนสอบสวนคดีทางอาชญากรรมคอมพิวเตอร์

1.12 เก็บรักษาของกลาง โดยจัดเก็บตามหลักวิชาการอย่างมีระบบและมีแบบแผน ที่เชื่อถือได้ รวมทั้งส่งมอบคืนแก่ผู้เกี่ยวข้อง เมื่อกระบวนการดำเนินการเสร็จสิ้น

1.13 ค้นคว้า รวบรวม ติดตาม แนวคิด ทิศทาง ความแตกต่างของกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งกฎหมายไทยและต่างประเทศ เพื่อเผยแพร่ ฝึกอบรม ให้ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยข้อมูลบนเครือข่าย และการปราบปรามอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

1.14 ศึกษา ค้นคว้าวิจัย วิจัยการใหม่ ที่เกี่ยวกับการสืบสวน การตรวจพิสูจน์ รูปแบบ เทคนิค การกระทำความผิด การใช้ซอฟต์แวร์ที่เกี่ยวข้องเพื่อการสืบสวน การประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2. ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง (ศทก.) ประกอบไปด้วยกำลังพลทั้งหมด 81 คน มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบดังนี้.-

2.1 วิเคราะห์ ออกแบบระบบสารสนเทศของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดูแลรักษาความปลอดภัยของระบบฐานข้อมูล เป็นหน่วยงานกลางสำหรับ ดูแล ติดตั้ง ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.2 เป็นหน่วยงานกลางในการกำหนดมาตรฐานเทคโนโลยีสารสนเทศ ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.3 ดูแล ควบคุม การใช้งานเครื่องมือ อุปกรณ์พิเศษต่าง ๆ ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพงานสืบสวนและปราบปราม ของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.4 รับผิดชอบในการจัดทำและดูแลเว็บไซต์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.5 ดูแลระบบรักษาความปลอดภัยบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และติดตามข่าวสารศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ รวมทั้งให้คำแนะนำแก่หน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.6 ค้นคว้า รวบรวม ติดตาม แนวคิด ทิศทาง ความแตกต่างของกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งกฎหมายไทยและต่างประเทศ เพื่อเผยแพร่ ฝึกอบรม ให้ความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยข้อมูลบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

มาตรการในการปราบปรามสื่อลามกอนาจาร

การจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารด้วยมาตรการในการปราบปรามนั้น คงต้องจัดทำทั้งการนิยามและการจัดระดับความรุนแรงของเนื้อหาสื่อ การปราบปรามตัวบุคคล การติดตามเฝ้าระวังพื้นที่ การปิดกั้นช่องทางการเข้าถึง การตัดวงจรการประกอบการ รวมถึงการส่งเสริมเทคโนโลยีด้านการกลั่นกรอง และการสร้างความรับผิดชอบต่องานของผู้ประกอบการ

ประเด็นปัญหาเรื่องการจัดการปัญหาในสื่อที่ไม่ปลอดภัยในสังคมไทย มาตรการในการปราบปรามเป็นหนึ่งในมาตรการในการทำงานที่จะเป็นกลไกหนึ่งในการทำให้สื่อร้ายเหล่านั้นลดจำนวนลง ดูเหมือนว่ามาตรการเหล่านี้ถูกจัดทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าในหลายยุคสมัย แต่ทว่า สื่อเหล่านี้ก็ยังคงมีให้เห็นอย่างหนาตาไม่ว่าจะเป็นสื่อกระดาษ และได้พัฒนามาสู่สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ซึ่งในปัจจุบันจากตัวเลขในเชิงสถิติก็พบว่าเว็บไซต์ประเภทสื่อลามกอนาจารกว่า 1.2 ล้านเว็บไซต์ จากเว็บไซต์ทั่วโลกกว่า 35 ล้านเว็บไซต์ ประกอบกับรูปแบบที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยที่ผู้ใช้บริการสามารถเป็นผู้ส่งสื่อได้เอง เช่น การส่งรูปภาพการโชว์ของตัวเองไปยังเว็บไซต์หรือกระดานข่าว หรือแม้แต่กระทั่งรูปแบบการบริการแบบแชทซ์โฟน

อีกทั้งการผสมผสานเนื้อหาที่มีความรุนแรงมากขึ้น มีความดิบมากขึ้น เช่น เพศสัมพันธ์กับสัตว์ กับคนในครอบครัว การรวมโทรม ช่มชู้ ทำให้เราคงต้องหันกลับมาพิจารณามาตรการในการปราบปรามที่มีประสิทธิภาพขึ้นสูงสุด มาตรการในการปราบปรามถูกเลือกเป็นมาตรการในลำดับต้นและเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการทำงาน การจัดทำมาตรการที่ต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งที่เป่าหมายหลัก และเพื่อจะเดินให้ถึงเป้าหมายนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณากระบวนการในการจัดการด้านการปราบปรามใน 6 ยุทธศาสตร์ กล่าวคือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การสร้างความชัดเจนของการนิยามคำว่า “สื่อลามก” และ “สื่ออนาจาร” ประเด็นนี้มีความน่าสนใจและมีความยากอยู่ไม่น้อย ความพยายามในการสร้างค่านิยมของคำว่าสื่อลามกอนาจารนั้นมีมาเป็นเวลาช้านาน ทั้งนี้ ปัจจัยในการให้ความหมายดังกล่าวจำเป็นที่จะต้องเชื่อมโยงกับบริบททางสังคม วัฒนธรรม จิตวิทยา ประกอบกับการตีความตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้น ข้อเสนอในการคตินิยามนี้จึงจำเป็นที่จะต้องสร้างนิยามบนพื้นฐานของคำว่า สื่อทางเพศ ซึ่งสามารถพิจารณาได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ กล่าวคือ สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยยอมรับไม่ได้อย่างเด็ดขาด สื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ และสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ การสร้างนิยามในลักษณะนี้จะทำให้ปัญหาเรื่องการตีความคำว่าสื่อลามกอนาจารนั้นไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแต่บริบทที่ว่า “ยั่วยุทางกามารมณ์” เพียงอย่างเดียว แต่คงต้องมองบริบทและปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรม จิตวิทยา ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การปราบปรามผู้กระทำความผิด ซึ่งคงต้องอาศัยมาตรการทางกฎหมาย มาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญาในการทำงาน โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในฐานะ เจ้าพนักงานตามกฎหมาย แต่ทว่าในกรณีที่เป็นสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ที่สังคมไทยไม่อาจ ยอมรับได้ เช่น สื่อลามกอนาจารเด็ก สื่อเพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว การแอบถ่าย รุมโทรม ข่มขืน มีผลกระทบต่อสังคมไทยอย่างมาก ยังมีโทษเท่ากับสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ ดังนั้น การเพิ่มฐานความผิด และการเพิ่มโทษในลักษณะของเหตุการณ์ เพื่อทำให้ผู้กระทำความผิดเกิด ความหลาบจำ นอกจากนั้นแล้วในกรณีของเว็บไซต์ลามกอนาจาร การสร้างความรับผิดชอบของ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ดูเหมือนว่าเป็นมาตรการที่มีกฎหมายรองรับอยู่แล้ว กล่าวคือ ทำการ เพิกถอนใบอนุญาตการให้บริการอินเทอร์เน็ตของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต โดยอาศัยอำนาจ ตามข้อ 13 แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการขอ รับให้บริการอินเทอร์เน็ต ทำการเพิกถอนใบอนุญาตที่ให้บริการเว็บไซต์หรือเว็บเพจ ตามกรณีที่ร้อง เรียนมาใน 24 ชั่วโมงนับแต่ที่คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติแจ้งผู้รับใบอนุญาต ทราบแล้วไม่มีการแก้ไขให้เรียบร้อย อีกทั้ง การกำหนดมาตรการทางสังคมให้กับผู้ให้บริการ อินเทอร์เน็ต โดยอาศัยอำนาจตามข้อ 15 แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ฉบับเดียวกัน ขอให้ทางคณะกรรมการฯ กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตการให้บริการทางอินเทอร์เน็ตที่ ได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ทำการติดตั้งโปรแกรมซอฟต์แวร์ ค้นหา และสกัดกั้น หรือ ลบหน้าเว็บเพจ ที่มีเนื้อหาลามกอนาจารหรือเนื้อหาที่มีความรุนแรงอันส่งผลกระทบต่อความมั่นคง ของมนุษย์ ไม่เพียงเท่านั้น มาตรการในการขึ้นบัญชีผู้เคยถูกระงับ ยกเลิก หรือเพิกถอนใบอนุญาต เป็นผู้ขาดคุณสมบัติในการรับใบอนุญาต โดยอาศัยอำนาจตามข้อ 7 แห่งประกาศคณะกรรมการ กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ฉบับเดียวกัน ขึ้นบัญชีผู้เคยถูกระงับ ยกเลิก หรือเพิกถอนใบอนุญาต โดยคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติเพื่อถือเป็นผู้มีคุณสมบัติต้องห้ามตามประกาศฯ ทั้งหมดคงต้องรีบดำเนินการให้เกิดผลในทางรูปธรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การปราบปรามที่พื้นที่ เนื่องจากการแพร่ระบาดของสื่อลามกอนาจาร มีทั้งบนดินและบนอินเทอร์เน็ต ดังนั้น การติดตามเฝ้าระวังพื้นที่เฝ้าระวังที่ต่าง ๆ บนดินเป็นอีกทางหนึ่ง ที่จะช่วยให้เกิดการลดน้อยถอยลงของจำนวนสื่อลามกอนาจารบนดิน และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพใน การทำงาน การสร้างเครือข่ายเฝ้าระวังและการเฝ้าติดตามพื้นที่ต่าง ๆ จากภาคประชาชนเป็นกลไกที่ สำคัญที่จะทำให้การทำงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการเข้าติดตามพื้นที่เฝ้าระวังเกิด ประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การปิดกั้น กลั่นกรองเว็บไซต์ลามกอนาจาร ช่องทางของการเผยแพร่ สื่อลามกอนาจารบนระบบอินเทอร์เน็ต เป็นช่องทางที่มีความสะดวกและรวดเร็ว ที่สำคัญก็คือ เข้า

ถึงได้ง่ายกว่าการเดินไปซื้อหาสื่อลามกอนาจารบนดิน ดังนั้น การสร้างระบบซอฟต์แวร์เพื่อการปิดกั้น กลั่นกรองเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งจาก กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร กระทรวงวัฒนธรรมที่มีโปรแกรมสวิต เนคเทค กระทรวงวิทยาศาสตร์ และจาก เครือข่ายนักศึกษาที่เกี่ยวข้องจากกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาซอฟต์แวร์ที่มีประสิทธิภาพ ประกอบกับการส่งเสริมการสื่อสารให้สังคมใช้โปรแกรมเหล่านี้ โดยกรมประชาสัมพันธ์ เป็นอีกหนึ่งกลไกที่จำเป็นที่ต้องลงมือลงมืออย่างจริงจัง

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การตัดวงจรของการประกอบการ เน้นหนักอย่างยิ่งว่ากว่าร้อยละ 90 ของการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ทางธุรกิจ ช่องทางในการประกอบการ นั้นขึ้นอยู่กับระบบการติดต่อสื่อสารทางไปรษณีย์ และการทำธุรกิจทางการเงินผ่านทางธนาคาร และหากการประกอบการนั้นไม่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ทางธุรกิจ ก็จะเป็นอุปสรรคที่สำคัญที่จะทำให้การประกอบการนั้นลดน้อยถอยลง การสร้างมาตรการในการปิดกั้นช่องทางในการประกอบการ ทั้งจากทางไปรษณีย์ในการทำการโฆษณาและสั่งซื้อสินค้าผ่านทางไปรษณีย์ โดยบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ประกอบกับ การปิดช่องทางธุรกรรมทางการเงินโดยธนาคารและสมาคมธนาคารไทย จะช่วยให้มาตรการในการปราบปรามบรรลุเป้าหมาย

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การสร้างความรับผิดชอบร่วมกันต่อสังคมของผู้ประกอบการ นอกจาก มาตรการทางกฎหมายแล้ว การสร้างความรับผิดชอบร่วมกันของคนในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการ ทั้งเจ้าของพื้นที่ในการดูแลพื้นที่ให้เป็นเขตปลอดสื่อที่เป็นภัย รวมถึงกลุ่มเจ้าของร้าน อินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ที่จะสร้างระบบการควบคุมดูแลกันเองภายใต้หลักจริยธรรมความรับผิดชอบต่อสังคม โดยที่ภาครัฐและภาคสังคมให้รางวัลทางสังคมทั้งในเรื่องของการลดหย่อนทางภาษี อีกทั้ง การยกย่องในทางสังคม เป็นอีกหนึ่งมาตรการที่จะช่วยให้เกิดการจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารที่ยั่งยืนต่อไป

ความพยายามในการปราบปรามปัญหาสื่อลามกอนาจารนั้น ไม่สามารถเน้นเพียงแต่ มาตรการในการจับกุม ลงโทษ เท่านั้น การใช้มาตรการเชิงส่งเสริมสื่อสร้างสรรค์ก็ยิ่งคู่ไปด้วย อีกทั้ง มาตรการในการสร้างภูมิคุ้มกัน ก็จะทำให้การปราบปรามนั้นไม่ได้เป็นแค่เพียงไฟที่ไหม้ฟางเท่านั้น และโดยที่ยุทธศาสตร์ทั้ง 6 ไม่ใช่มาตรการระยะสั้น แต่พยายามวางโครงการในการทำงานระยะยาวเอาไว้ การจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารก็จะเกิดผลทางปฏิบัติระยะยาว

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (2546) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม การใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิด พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมการใช้ อินเทอร์เน็ตทางที่ผิด เรื่องการเข้าไปดูภาพหรือข้อความลามกอนาจารมากที่สุด รองลงมาคือการ สนทนาด้วยถ้อยคำไม่สุภาพผ่านเครือข่าย ส่วนพฤติกรรมการกระทำผิดในด้านโจรกรรมข้อมูลนั้น น้อยที่สุด ปัญหาที่พบคือ การสืบค้นข้อมูลในเว็บไซต์โดยจะเป็นข้อมูลประเภทบันเทิง ตอบสนอง ความต้องการของตนเองมากกว่าเป็นเรื่องของวิชาการ และส่วนใหญ่จะใช้ระบบการสื่อสารผ่าน เวิลด์ไวด์เว็บ (WWW) ที่มหาวิทยาลัยในการกระทำผิด สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการใช้ อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดของนักศึกษา ได้แก่ ระยะเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อครั้งต่างกัน คือ ระยะเวลาตั้ง แต่ 120 นาที หรือ 2 ชั่วโมงขึ้นไปจะมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตในทางที่ผิดสูงกว่าระยะเวลาที่ เล่นต่อครั้งต่ำกว่า 2 ชั่วโมง ซึ่งหมายความว่ายิ่งนักศึกษาใช้เวลาในการเล่นอินเทอร์เน็ตมาก ก็จะเป็นช่องทางให้เกิดการกระทำผิดได้มากขึ้น และภูมิหลังการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ถ้านักศึกษาได้รับการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบอบอุ่น สนับสนุนและควบคุมมาก พฤติกรรม การกระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตจะน้อยลง แต่ถ้านักศึกษาได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มาก พฤติกรรมการกระทำผิดทางอินเทอร์เน็ตจะมากขึ้นเช่นกัน

มณฑนา สีสวรรณ (2546, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การกระทำของมนุษย์บน อินเทอร์เน็ตที่เป็นภัยต่อมนุษย์ในสังคมไทย : แนวคิดในการจัดการ พบว่า เมืองครุฑของภาครัฐที่ เข้ามาจัดการต่อภัยบนอินเทอร์เน็ต โดยมีมาตรการที่ชัดเจนในการปราบปรามผู้กระทำผิดและการ ป้องกันการกระทำที่เป็นภัย แต่มาตรการที่มีส่วนใหญเป็นการจัดการต่อปัญหาที่ปลายเหตุ ยังไม่มี มาตรการที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมในด้านการป้องกันที่ต้นเหตุ โดยการสร้างภูมิคุ้มกัน ตลอดจน จิตสำนึกและจริยธรรมที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ต ดังนั้น การสร้างภูมิคุ้มกัน และจริยธรรมให้กับผู้ใช้ อินเทอร์เน็ตจึงเป็นสิ่งที่ต้องรีบดำเนินการ และภาคเอกชนได้มีการจัดการต่อภัยเช่นกัน แต่มาตรการ ส่วนใหญ่เป็นเพียงการดำเนินการขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง ยังไม่มีองค์กรใดเป็นองค์กรหลักในการ เข้ามาจัดการต่อภัยบนอินเทอร์เน็ต มาตรการของภาคเอกชนที่มีอยู่ในปัจจุบันจึงไม่มีความชัดเจน และเป็นรูปธรรม เพื่อให้การจัดการปัญหาบนอินเทอร์เน็ตมีประสิทธิภาพ รัฐไม่สามารถที่จะดำเนินการ ได้เองทั้งหมด จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือของภาคเอกชนด้วย การส่งเสริมให้ภาคเอกชน เข้ามามีบทบาท โดยการรวมตัวกันเพื่อจัดการต่อปัญหาที่เกิดขึ้น และรัฐสวมบทบาทเป็นผู้กำกับดูแล น่าจะเป็นอีกทางหนึ่งที่จะทำให้ปัญหาบนอินเทอร์เน็ตได้รับการจัดการอย่างเป็นรูปธรรม กล่าวโดย สรุปแล้ว มาตรการหลักที่ควรจะต้องรีบดำเนินการคือ การปลูกจิตสำนึกให้เกิดความรับผิดชอบต่อ

สังคม ให้แก่ทั้งครอบครัว โรงเรียน ผู้ประกอบการ ตลอดจนชุมชนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต อันนำไปสู่การกำหนดกฎหมายจารีตประเพณี ซึ่งเกิดจากการยอมรับของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และสามารถบังคับใช้ได้จริง การจัดการปัญหาบนอินเทอร์เน็ตจึงไม่อาจใช้กฎหมายในการควบคุมเพียงอย่างเดียว กฎหมายอาจมีบทบาทโดยตรงในการกำหนดว่าการกระทำใดผิดหรือไม่ผิด แต่กฎหมายยังมีอีกบทบาทหนึ่งซึ่งเป็นบทบาทโดยอ้อม ในการเสริมสร้างกลไกในการจัดการปัญหา ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายที่ส่งเสริมให้เกิดกลไกในการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นบนอินเทอร์เน็ต

อิทธิพล ปรีติประสงค์ (2546, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจสื่อทางเพศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต พบว่า ในยุคสารสนเทศ อินเทอร์เน็ตได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของการประกอบธุรกิจ โดยเฉพาะการประกอบธุรกิจสื่อทางเพศบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งใช้ “สื่อทางเพศ” เป็นวัตถุของการประกอบการ โดยสื่อทางเพศนี้เองมีหลายลักษณะ กล่าวคือ มีทั้งสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์และสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ การต่อสู้เชิงความคิดของประชากรส่วนใหญ่บนอินเทอร์เน็ตที่ว่า บนอินเทอร์เน็ตมีเสรีภาพทางเพศอย่างเต็มที่โดยไม่มีขอบเขต ดูเหมือนว่าจะเป็นปฏิกิริยาต่อกฎหมายที่เป็นอยู่อย่างสิ้นเชิง แนวคิดที่ว่ามนุษย์มีเสรีภาพที่จะรับรู้ แสดงออก เผยแพร่ และประกอบธุรกิจในสื่อทางเพศ ไม่สามารถใช้ได้กับทุกกรณี กล่าวคือต้องมี “กรอบหรือขอบเขต” ของการกระทำการดังกล่าวในเรื่องเพศที่แน่นอนชัดเจน ผลกระทบจากสื่อทางเพศเป็นปัจจัยหลักในการนำมากำหนดถึงทิศทางในการจัดการต่อการประกอบธุรกิจสื่อทางเพศบนอินเทอร์เน็ต โดยผู้ประกอบการอาจมีความรับผิดชอบตามกฎหมายที่เป็นอยู่ หากประกอบการโดยมีเนื้อหาสื่อทางเพศที่ต้องห้ามตามกฎหมาย ซึ่งส่วนใหญ่จะหมายถึงสื่อลามกอนาจาร ขณะเดียวกันหากเป็นสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์ผู้ประกอบการสมควรได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจังที่ผ่านมามาตรการในการจัดการที่ถูกดำเนินการโดยภาครัฐจะเน้นหนักไปที่การปราบปรามที่ตัวผู้ประกอบการ และการป้องกันที่ตัวเนื้อหาเป็นหลัก แต่มาตรกดังกล่าวไม่มีประสิทธิภาพที่เพียงพอต่อการจัดการ เพราะหลังจากที่ได้มีมาตรการจับกุมผู้ประกอบการธุรกิจสื่อลามกอนาจาร รวมทั้งการปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ลามกอนาจาร ปรากฏว่าเว็บไซต์เหล่านี้ก็ยังคงดำเนินกิจการต่อไปอีก และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มจำนวนมากขึ้น สำหรับมาตรการภาคเอกชนมีความพยายามจากหลายหน่วยงาน โดยเฉพาะกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนที่ได้พยายามที่คิดค้นมาตรการในการจัดการต่อสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ในกลุ่มที่เรียกว่า “สื่อลามกอนาจาร” มาตรการต่าง ๆ ยังไม่มีประสิทธิภาพที่เพียงพอ ซึ่งความไม่มีประสิทธิภาพนั้นมีสาเหตุหลายประการ อาทิ การไม่มีแกนกลางในการริเริ่มและจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น พบว่าในบรรดามาตรการที่ถูกคิดค้นและจัดทำขึ้นทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน มักจะไม่ได้แยกแยะถึงลักษณะของสื่อทางเพศ การจัดการส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดมุ่งเน้นไปที่สื่อลามกอนาจาร โดยไม่ได้คำนึงถึงสื่อทางเพศในเชิงสร้างสรรค์

รวมทั้งระดับของสื่อทางเพศในเชิงไม่สร้างสรรค์ เพราะการจัดการต่อสื่อทางเพศในแต่ละลักษณะนั้นมีความแตกต่างกัน

นัยนรัตน์ งามแสง (2547, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ : ศึกษาเฉพาะกรณีปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน ตลอดจนความเสียหายที่เกิดขึ้น รวมทั้งประเภทและรูปแบบของอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขและการจัดการกับปัญหา ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากการขยายตัวของประชากรอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในสังคมไทยยังขาดความรู้ความเข้าใจ และการปลูกฝังด้านจริยธรรมและวัฒนธรรมการใช้งานเทคโนโลยีเชิงสร้างสรรค์ ทำให้เกิดปัญหาการนำเทคโนโลยีไปใช้ในทางมิชอบตามมา ส่วนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการรักษาความปลอดภัยคอมพิวเตอร์และเครือข่ายของประเทศไทยมีจำนวนจำกัด รวมทั้งภาครัฐไม่มีนโยบายและองค์กรเกี่ยวกับการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมคอมพิวเตอร์โดยตรง ประกอบกับปัญหาทางด้านกฎหมาย ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ออกมาบังคับใช้ ทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นประเด็นการตีความ การกำหนดฐานความผิด การประเมินความเสียหาย เขตอำนาจศาลผู้รับผิดชอบ ความแตกต่างทางกฎหมาย และการสืบสวน ตลอดจนการรวบรวมพยานหลักฐาน ส่งผลกระทบต่อการดำเนินคดีในทุกขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการสืบสวน สอบสวน การพิจารณา และการพิพากษาคดี นอกจากนี้เมื่อกฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มีผลบังคับใช้ จำทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติตามมา เนื่องจากบุคคลในกระบวนการยุติธรรม ไม่ว่าจะเป็นการตำรวจ อัยการ ศาล ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจและพื้นฐานเกี่ยวกับเทคโนโลยีและอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ สำหรับประเภทและรูปแบบอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยนั้นยังไม่มีกรอบอย่างชัดเจน แต่จากการศึกษาพบการกระทำผิด แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การใช้อินเทอร์เน็ตในการอำนวยความสะดวกแก่การประกอบอาชญากรรมพื้นฐานและการใช้อินเทอร์เน็ตกระทำผิดต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์และข้อมูล ซึ่งข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชนที่ต้องการทดลองความสามารถหรือลองวิชา นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้กระทำผิดบางส่วนต้องการเพียงแค่ชื่อเสียง และบางส่วนมุ่งหวังผลประโยชน์ โดยผลกระทบและความเสียหายจากอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยนั้นยังไม่ปรากฏชัดเจน เนื่องจากปัญหาด้านการรายงานเหตุการณ์ และหลักเกณฑ์ในการประเมินความเสียหายซึ่งไม่สามารถประเมินค่าเป็นเงินได้ แต่สิ่งที่จะละเลยไปไม่ได้คือ ผลกระทบและความเสียหายต่อสังคมในภาพรวม รวมถึงผลกระทบต่อจริยธรรมและพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน สรุปผลการศึกษา

ปัจจัยภายในของผู้กระทำผิด คือ จริยธรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต ในส่วนของปัจจัยภายนอก คือ มาตรการทางกฎหมายและมาตรการป้องกันนั้นเป็นเพียงปัจจัยปลายเหตุเท่านั้น

สิริลักษณ์ เทียงธรรม (2549, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องต่อการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศและแนวทางการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชน พบว่า ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุน้อยกว่า 20 ปี อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 27.50 ปี เป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวนชั่วโมงที่ใช้บริการอินเทอร์เน็ต 11-20 ชั่วโมง ช่วงเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ต 18.00-24.00 น. ผลการศึกษาภาพรวมความคิดเห็นต่อการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมากโดยเฉพาะด้านการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เรื่องภัยคุกคามทางเพศในประเด็นหน่วยงานและรณรงค์ให้ความรู้เรื่องภัยคุกคามทางเพศที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ต ด้านการปิดกั้นเว็บไซต์ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมากต่อการมีโปรแกรมป้องกันเว็บไซต์ หรือป้องกันข้อมูลสื่อทางลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต ด้านการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก โดยเฉพาะสถานศึกษาควรให้ความรู้ และสอดส่องดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตในสถานศึกษา ผลการศึกษาความคิดเห็นต่อแนวทางการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการแก้ไขให้กฎหมายมีบทลงโทษกับผู้ให้เข้าพื้นที่เว็บไซต์ลามกอนาจาร ข้อเสนอแนะจากการศึกษาระดับนโยบาย ภาครัฐควรเร่งประชาสัมพันธ์ในเรื่องการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศที่เกิดจากการใช้อินเทอร์เน็ต ภาครัฐควรส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและโปรแกรมการกลั่นกรองเนื้อหาโดยให้ภาครัฐใช้มาตรการจูงใจต่าง ๆ ให้กับสถานประกอบการที่จะป้องกันภัยคุกคามทางเพศบนอินเทอร์เน็ต ภาครัฐควรกำหนดมาตรการและกฎหมายที่ชัดเจน โดยเฉพาะมาตรการและกฎหมายดังกล่าวจะต้องทันต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทุกภาคส่วนในสังคมควรเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันภัยคุกคามทางเพศบนอินเทอร์เน็ตอย่างบูรณาการและเป็นเอกภาพ ระบบสายด่วน ควรจะต้องมีมาตรการหรือแนวทางที่เหมาะสมสำหรับบังคับใช้เพื่อเป็นการสร้างหลักประกันในความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของข้อมูลผู้ใช้ (data security) บนอินเทอร์เน็ตรวมถึงสถานศึกษาและผู้ปกครองควรติดตามสอดส่องเพื่อเฝ้าระวังภัยคุกคามทางเพศบนอินเทอร์เน็ต

สุพรรณิกา จันทรจิรานุวัฒน์ (2550, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของสื่อลามกที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สื่อลามกมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ

ของเด็กและเยาวชน ประเภทหรือคุณลักษณะของสื่อทุกชนิด ยกเว้นสื่อลามกประเภทเทปบันทึกเสียงมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสื่อประเภทเทปบันทึกเสียงนั้นเป็นสื่อที่ใช้กันน้อยมากต่างกับสื่อลามกประเภทอื่น ๆ ที่สามารถซื้อหาได้ง่าย และราคาถูกลง เช่น วีซีดี/ ดีวีดี นอกจากนี้ การกระทำผิดเกี่ยวกับเพศของเด็กและเยาวชนไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของผู้รับสื่อ ทั้งนี้เนื่องมาจากการศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากประชากรเพียงกลุ่มเดียวคือเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ทำให้ไม่สามารถเปรียบเทียบคุณภาพของผู้รับสื่อได้ว่ามีผลกับการกระทำผิดหรือไม่ ข้อเสนอแนะ ดำรวจควรมีบทบาทในการควบคุมสื่อลามกประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น วีซีดี/ดีวีดี หรือภาพยนตร์ โดยจะต้องเข้มงวดกวดขันและปราบปรามอย่างจริงจัง เนื่องจากในปัจจุบันสื่อลามกเหล่านี้สามารถหาซื้อได้ง่ายและราคาถูก กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อหาโปรแกรมเฉพาะด้านที่จะบำบัดเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ เพื่อให้กระทำผิดซ้ำน้อยลง โดยเสริมสร้างทัศนคติของที่ถูกต้องตามบรรทัดฐานของสังคม บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรจะต้องดูแลเอาใจใส่บุตรหลานของตนให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน รู้จักเลือกคบเพื่อน และให้การยอมรับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด และหาแนวทางให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก โดยไม่เข้าข้างเด็กและเยาวชนมากเกินไป ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการกระทำผิดซ้ำได้ โรงเรียนหรือสถานศึกษาควรมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษาให้มีความเป็นวิชาการควบคู่ไปกับความทันสมัย เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาของเด็กและเยาวชน ตลอดจนเอาใจใส่นักเรียนของตนว่ามีพฤติกรรมเสียหายหรือการคบเพื่อนเป็นอย่างไร

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ตัวแปรต้น / เหตุ

ตัวแปรตาม / ผล

